

A Girl's Life Online

MY STORY

Previously published as *Katie.com*

**Books for a
Better Life Award
Nominee**

"Moving and insightful...a page-turner..."

Read it, tell your mom to read it, tell
your best friend to read it, and then
read it again." —Seventeen.com

KATHERINE TARBOX

Katie.com

A Girl's Life Online

Katherine Tarbox

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Tóm tắt truyện:

Katherine Tarbox mười ba tuổi khi cô gặp "Mark" hai-mươi-ba-tuổi qua những dòng chat trên mạng. Là học sinh giỏi và là một vận động viên bơi lội quốc gia có hạng và học trong một ngôi trường hạng sao ở Connecticut, Katie vẫn là một thiếu nữ lớp tám cô đơn và ngượng ngịu, vẫn khao khát một sự quan tâm mà cô chưa hề có từ ông bố bà mẹ nghiện rượu.

Họ hẹn gặp nhau ở Texas, nơi Katie đến dự một cuộc thi bơi, và khi cô bước vào căn phòng khách sạn, cô đã nhận ra bạn tình trên mạng của cô thực sự là loại người nào...

Mục lục

Phần 1. 4

Phần 2. 5

Phần 3: Gia đình tôi 8

Phần 4: Hấn. 11

Phần 5. 13

Phần 6: Chúng tôi 15

Phần 7. 17

Phần 8 Những kỳ nghỉ hạnh phúc. 19

Phần 9. 22

Phần 10: CHIA XA. 24

Phần 11. 26

Phần 12: BÊN NHAU. 29

Phần 13. 31

Phần 14. 33

Phần 15: Đưa con gái hư. 35

Phần 16 Nạn nhân. 37

Phần 17 Tội phạm.. 39

Phần kết 40

Phần 1

Dẫu sợ rằng mình không đẹp, tôi vẫn bỏ nhiều thời gian công sức để chăm chút ngoại hình.

... Sau khi chăm sóc mình trước gương xong, tôi bật radio rồi mở máy sấy tóc. Tôi nghĩ đến bộ quần áo mình sẽ mặc và hát một mình.

Tôi rất thích âm nhạc, hầu như là tất cả các thể loại. Khi còn nhỏ, mỗi lần đi xe hơi tôi thường nghe các bài hát của ban Rolling Stones, Beatles, Buddy Holly, Temptation và cả nhóm Rod Stewart mà mẹ tôi rất thích. Tôi thuộc hết lời các bài đó.

Tôi cũng thích một số bài hát mới. Tôi có thể ăn đứt bất cứ ai ở tài nhớ tên giai điệu, kể cả nhạc opera hay nhạc cổ điển. Thật không may là tôi lại hát chẳng hay lắm. Mẹ tôi bảo chẳng thà bà nghe vịt đực kêu khi sắp chết còn hơn. Thật tình giọng hát của tôi tệ đến mức đó đấy. Lý do duy nhất để tôi tham gia được trong dàn hợp xướng là bởi tôi biết đệm piano một số bài nên cũng không đến nỗi hoàn toàn vô dụng.

Tôi không thích hong tóc trước gương vì như tôi đã nói, tôi ghét mấy cái gương soi lắm. Tôi không xịt keo hay bất cứ sản phẩm tạo dáng nào bởi vì tôi không muốn liều lĩnh làm hại tóc mình. Tôi luôn để xõa tóc, rẽ ngôi giữa, cắt góc sao cho có mấy lọn nhỏ lò xo xòa trước mặt. Điều này cho tôi có cơ hội đùa với tóc suốt cả ngày.

Tôi biết bạn sẽ chán khi nghe tôi kể quá nhiều về mái tóc của mình, nhưng đây là chuyện quan trọng khi người ta ở tuổi mười ba. Ngoài ra, mái tóc là phần duy nhất mà tôi thích trên cơ thể mình. Cứ khoảng bảy tuần tôi lại đến thẩm mỹ viện để tỉa tóc, đảm bảo tóc luôn khỏe mạnh. Tôi phải cố gắng cật lực để ngày nào cũng có mái tóc đẹp. Nếu chẳng có thời gian hấp khô tóc cho thẳng thì tôi không gội đầu. Diện mái tóc gọn sóng mà đi ra ngoài thì thật là xấu hổ.

Sau khi tóc tai đã xong thì tôi sẽ đi thay đồ. Nếu đã học lớp tám, bạn sẽ hiểu tại sao tôi lại quan tâm chuyện người ta mặc gì mỗi ngày đến thế. Tôi thì bao giờ cũng thích áo quần, nhưng hồi mười ba tuổi thì tôi bị chúng ám ảnh ghê gớm. Âm thầm không nói với ai, tôi tự lên lịch cho mình chọn những bộ trang phục khác nhau mà tôi sẽ mặc hàng ngày. Thực sự tôi không nghĩ rằng mình sẽ lên lịch được cho cả năm, nhưng tôi vẫn muốn lên lịch được xa chừng nào tốt chừng ấy.

Vào mỗi đầu năm, tôi lại lên lịch xem mình sẽ mặc những bộ nào hằng ngày trong vòng ít nhất là bốn tháng, có thể bốn tháng rưỡi. Tôi đoán rằng đến lúc đó cha mẹ tôi sẽ dẫn tôi đi shopping, và tôi đã không làm.

Tôi có hai điều luật về việc ăn mặc của mình. Luật thứ nhất là về giày dép. Dù đã nên bộ cánh nhưng có phải chỉ vì mang đôi giày hay đôi dép khác mà bộ cánh này trở thành bộ cánh khác đâu.

Luật thứ hai: không bao giờ mặc quần áo của người khác hay mặc cái gì quá cũ dù tôi chưa từng mặc. Tôi có một bộ vét kiểu gấu nhồi bông mà tôi chưa mặc bao giờ. Nhưng dù vậy đi nữa, nó cũng đã cũ nên mặc nó để làm thành một bộ cánh mới là trái với điều luật của tôi.

Tôi đoán bạn có thể cho rằng phong cách của tôi là hoàn hảo đối với một học sinh trung

học sống vùng quê Martha Stewart. Tất cả trang phục của tôi mang nhãn hiệu J.Crew và Gap. Quần kaki, somi Oxford, áo phông, áo len dài tay cột quanh cổ. Tôi chỉ mặc màu trơn không in. Không có gì khác thật sự hợp với tôi ngoại trừ váy xếp li và vớ ngắn. Hầu hết bạn bè tôi có cùng gu ăn mặc như tôi. Chúng tôi không bao giờ mang vớ dài. Nhưng chúng tôi mặc quần jean. Tôi thường mặc quần jean hiệu Gap. Mẹ tôi không hiểu rằng chúng đáng giá thêm 10 đôla nữa, nhưng sự thật là chúng đáng, bởi vì chúng được giặt nhiều hơn và bạc màu hơn.

Mọi người tôi biết đều như một kẻ bị ám. Hai đứa bạn cùng lớp với tôi Sandra và Erin lên kế hoạch ăn mặc trước cho cả tuần. Thậm chí chúng còn tạo ra một hệ thống trao đổi luân phiên toàn bộ tủ quần áo của chúng cho nhau.

Lớp 8 là năm đầu tiên học sinh nữ bắt đầu mặc váy và áo đầm đến trường. Đứa con gái cạnh nhà tôi học lớp nghiên cứu xã hội luôn luôn mặc váy mỗi khi cô nàng cố lôi kéo sự chú ý của gã trai nào đó. Sao mà tội nghiệp thế. Tôi thì chỉ mặc váy trong những ngày học thể dục mà thôi. Bằng cách đó tôi có thể mặc quần lửng thể dục vào ở phía dưới váy và không ai phải thấy tôi trong bộ đồ lót cả.

Điều đó khiến tôi nhớ hồi đó tôi ghét đôi chân mình đến mức nào, tới giờ tôi vẫn ghét y nguyên như vậy. Hồi 13 tuổi tôi đã là người có cặp đùi to nhất thế giới rồi. Đùi to vật đến mức mẹ tôi chả bao giờ mua cho tôi cái váy nào ngắn trên đầu gối cả.

Phần 2

Lịch trình sửa soạn buổi sáng của tôi đến tận 6h25 phút mới xong. Đó là lúc mà tôi sẽ vào phòng mẹ rồi hôn tạm biệt bà. Thường thì đây là lúc duy nhất tôi gặp bà trong ngày. Từ khi cha tôi bỏ đi khi tôi còn ẵm ngửa, mẹ tôi phải làm việc toàn thời gian. Nhưng khi tôi lên mười một, mười hai tuổi gì đó thì mẹ tôi đã trở thành người tham công tiếc việc. Thường thì bà về nhà rất trễ khi tôi đã đi ngủ rồi. Bà là người thực sự sống ở nơi làm việc, hoặc sống chỉ vì công việc. Ngay cả khi đã về nhà, mẹ tôi lúc nào cũng nghĩ đến công việc mà thôi.

Sau khi hôn tạm biệt mẹ, tôi xuống lầu để tìm cha dượng tôi là David, người sẽ đưa tôi đến trường. Khi tôi được mười ba tuổi thì dượng David và mẹ tôi đã hiếm khi còn ngủ chung giường nữa. Ông ngáy quá to nên phải xuống ngủ ở phòng khách. David và mẹ tôi chẳng bao giờ xin nghỉ phép dù một mình hay cả hai người. Và họ cãi nhau luôn như chẳng còn biết đến ngày mai. Mặc dù vậy, bằng một cách lạ lùng nào đó mà tôi không hiểu nổi, họ vẫn yêu nhau.

Cũng như mẹ tôi, dượng David là người tham công tiếc việc. Nhưng dù ông phải lái xe một đoạn đường dài để vào thành phố đi làm, sáng sớm nào ông cũng chở tôi đến trường để tôi tập hát. Tôi không thích nói chuyện với dượng David lắm.

Tôi cho rằng, cũng như mọi ngôi trường khác, trường của tôi thường xuyên làm tôi thất vọng và tôi cảm thấy mình luôn bị hiểu lầm. Điều đáng ghét nhất của ngôi trường này là cái kiểu họ chia bạn ra thành từng nhóm, như thể muốn nói rằng cô này sẽ thành đạt đây, còn cô kia thì không đâu. Như hầu hết những trẻ khác, tôi chẳng bao giờ được học những chương

trình dành cho các học sinh có năng khiếu, và điều này làm tôi khó chịu. Ai cũng biết điều đó có ý nghĩa gì.

...Ở trường có lẽ tôi dành phần lớn thời gian cho âm nhạc. Ngoài giờ học thì tôi dành hết thời gian cho bơi. Sự thật là đến năm tôi học lớp 8, bơi lội đã trở thành tiêu điểm trong cuộc sống của tôi, kết quả là đội tuyển bơi lội của thành phố New Canaan - một câu lạc bộ đáng gờm mà cả nước biết tiếng - đã chiếm một phần lớn trong cuộc sống của gia đình tôi. Mẹ tôi chơi rất thân với huấn luyện viên và các phụ huynh khác. Và em gái tôi, Carrie, cũng bắt đầu tập bơi.

Tôi bắt đầu học bơi từ khi tôi còn nhỏ xíu, chưa đi học nữa kia. Lúc đó, tôi đã học bơi tại trung tâm YMCA.

Đến năm lớp bốn thì tôi bắt đầu thi đấu, nghĩa là tôi phải luyện tập nhiều giờ mỗi tuần. Đội tuyển bơi lội chúng tôi chủ yếu dự các cuộc tranh tài ở địa phương, nhưng chúng tôi cũng đạt chuẩn để mỗi năm tham gia vài vòng thi đấu ở cấp quốc gia. Tôi cứ nghĩ được đi du lịch khắp nơi để tham gia các cuộc thi đấu thì thật là vui.

Nhưng đến thành phố nào tôi cũng thấy toàn khách sạn, hồ bơi, sân bay, may lắm là một nhà hàng nào đó. Dù cho tôi đến California hay Florida thì cũng như nhau, chẳng có gì khác cả.

Tôi đã đầu tư rất nhiều thời gian và sức lực vào bơi lội, đến mức nó trở thành một phần lớn của diện mạo tôi.

Tôi luôn cảm thấy giá trị bản thân mình được quyết định ở chỗ tôi sẽ đạt được vị trí nào trong trận đấu. Và tôi cho rằng cha mẹ tôi cũng nghĩ thế. Địa vị của họ trong các bậc phụ huynh đội tuyển tùy thuộc vào thứ hạng bơi lội của con cái họ.

Dần dần tôi bơi khá lên, trở thành một trong những tay bơi được các huấn luyện viên tin cậy khi thi đấu. Nếu đã một lần lọt vào nhóm mười người đứng đầu, thì dần dần tôi bị sức ép phải lọt vào nhóm năm, nhóm bốn rồi nhóm ba. Chuyện thắng thua ngày càng đặt nặng hơn khiến cho bản thân việc bơi ngày càng bớt hứng thú.

Những lúc tôi ngờ vực không biết mình có nên ở lại đội tuyển không, bao nhiêu công sức đã đổ vào bơi lội lại thuyết phục tôi tiếp tục. Tôi xua đi những ngờ vực và nghĩ, nếu không bơi nữa thì tôi sẽ làm gì đây? Tôi sẽ chẳng còn gì là sống nữa.

Nếu thử tính vừa bơi lội, vừa hát trong ban hợp xướng, lại còn học hành nữa, ngần ấy thứ đòi hỏi những gì ở tôi thì hiển nhiên bạn sẽ thấy tôi chẳng còn mấy thời gian dành cho bạn bè. Thực ra tôi chỉ có mỗi một người bạn gái thân tên là Karen. Theo như tôi biết, Karen có một cuộc sống thật hoàn hảo. Bạn ấy cao và thanh mảnh, tóc vàng sẫm, mắt xanh. Karen là cầu thủ bóng đá, đội của Karen đã đoạt giải quán quân của vùng. Bạn ấy lại còn thông minh nữa.

Karen sống trong một ngôi nhà trị giá hai triệu đôla. Tuy chẳng nguy nga như căn nhà bên cạnh ngay trước cơ quan Unique Homes nhưng tôi sẵn sàng đổi nhà mình lấy nhà Karen ngay tức khắc. Căn nhà có nhiều phòng ngủ đến mức chị Karen có những hai phòng. Toàn thể ngôi

nhà được trang hoàng như một thánh đường của một gia đình hạnh phúc.

Tường nhà treo đầy những bức hình chụp trong những chuyến đi chơi xa, các trận đá bóng, các ngày nghỉ lễ. Tôi luôn muốn mẹ tôi cũng treo những bức hình sinh hoạt gia đình như thế nhưng mẹ tôi nói bà không có thời gian.

Gia đình Karen là một gia đình kiểu Kennedy, chỉ có điều không hoạt động chính trị thôi. Tất cả thành viên nhà Karen đều thông minh sáng láng, là những tay điền kinh xuất sắc. Anh Rob đang học trường Williams. Cha Karen làm trong lĩnh vực kinh doanh địa ốc, còn mẹ Karen làm nội trợ toàn thời gian. Mỗi lần tôi đến nhà Karen chơi, mẹ Karen thường nấu cho tôi món gì đó như gà hay mì kiểu Ý chẳng hạn.

Và bà có thể làm bất cứ việc gì cho chúng tôi, kể cả đi ra ngoài thuê một cuộn băng video mới ra lò. Tôi chẳng thể nào quên món kẹo mềm nóng hổi mà bà đã làm trong dịp đặc biệt là sinh nhật Karen.

Thật buồn cười: hồi còn học tiểu học tôi không thích Karen. Lúc đó Karen là một cô nàng ngổ ngáo tinh nghịch như con trai. Thậm chí cô nàng còn tự nhận rằng hồi học lớp năm đã mặc quần ống rộng của con trai. Nhưng trước khi lên cấp hai, Karen bắt đầu học hành chăm chỉ và chẳng mấy chốc tôi không còn thấy cô là đứa tinh nghịch ngổ ngáo như con trai nữa. Thật ra thì Karen rất giỏi cư xử với đám con trai, tôi chỉ có thể đoán rằng cô nàng đã học được điều đó trong giai đoạn ngổ ngáo như con trai của mình.

Tôi không thể tiếp cận đám con trai theo cách của Karen. Tôi không có sự tự tin của Karen. Tôi biết mình không xinh đẹp theo kiểu của Karen, nhưng tôi không thể hiểu Karen nhìn thấy cái gì ở mấy anh chàng trạc tuổi chúng tôi. Câu đầu lưỡi rằng con gái trưởng thành sớm hơn con trai thật ra là đúng đấy. Hãy nghe bọn con trai nói chuyện mà xem. Chúng toàn nói về trượt ván hay về những thứ chúng xem được ở tivi. Còn bọn con gái thì nói về những mối quan hệ, về tương lai. Nói những điều nghiêm túc.

Tôi cũng không hiểu cái ý tưởng hẹn hò trong độ tuổi mình. Ý tôi nói là lúc đó tôi nghĩ hẹn hò nghĩa là một gã trai đến nhà một cô gái rước cô ta đi. Làm sao chuyện đó có thể xảy ra ở trường trung học cơ chứ? Có ai có bằng lái xe hoặc đủ tiền đi ăn ngoài hay đi xem phim đâu.

Tuy nhiên các cô gái độ tuổi chúng tôi đã nỗ lực rất nhiều để có thể quan hệ với bọn con trai bằng một cách lãng mạn và dục tính. Nhưng một hôm suýt nữa tôi đã bật ngửa người ra sau băng ghế trong lớp khoa học xã hội khi nghe nói một cô bạn tên Jenny đã "thối kèn" cho một cậu trai tên Adam ở một công viên địa phương. Đầu tiên tôi không thể nào tin nổi.

Nhưng đây là tin tôi nghe được từ một nguồn tin đáng tin cậy và Jenny là một trong những cô gái mặc váy ngắn trong lớp chúng tôi. Một tháng sau có tin là cô ấy đã thực sự ăn nằm với một anh chàng khác. Tôi nghe Jenny kể cô ta đã dùng một cái bao cao su màu cam như thế nào và cô ta cảm thấy ra sao khi bị mất trinh. Tôi thấy thật quá ghê tởm. Nhưng không chỉ mình Jenny thử trò tính dục. Trong trường cũng có những lời đồn về chuyện ai đã sờ soạng ai, anh nào đã giở trò thọc tay vào váy cô nào.

Tại những buổi tiệc, chúng tôi thường chơi trò "Tôi chưa bao giờ từng". Chúng tôi ngồi thành vòng tròn, uống rượu hay bia gì đó. Một ai đó sẽ nói "Mình chưa từng hôn ai cả" và tất cả những ai đã từng hôn ai đó sẽ phải uống một ngụm rượu. Trò chơi này khiến cho bàn dân thiên hạ ai cũng biết từng người một có kinh nghiệm đến đâu trong lĩnh vực tính dục - ít nhất là những gì mà người ta chịu thú nhận.

Tôi chẳng có kinh nghiệm gì về điều này cả. Tôi chẳng biết mình có nên xấu hổ vì chuyện

đó hay không nữa. Một buổi chiều mùa xuân tôi ngồi trên một chiếc ghế đá đợi xe về nhà. Đã trễ rồi nên lúc đó chỉ có một nữ sinh duy nhất cùng đợi với tôi. Tôi chưa bao giờ nói chuyện với cô ta cả, nhưng tôi biết cô ta là ai. Cô ta luôn mặc áo màu đen - dù là áo ngắn tay, dài tay hay áo lửng cũng vậy. Luôn luôn màu đen.

Chả mấy chốc cô ta hỏi tôi đã có bạn trai chưa. Tôi thậm chí còn chưa đeo nịt vú nữa kia, thế mà cô này lại muốn biết tôi có bạn trai chưa.

"Bạn đùa đấy à?", tôi cười. Hẹn hẹn hò hò gì cơ chứ, chúng mình còn nhỏ quá mà. "Bạn có vấn đề gì không vậy?", cô ta nói mỉa mai. Chúng ta không còn quá nhỏ nữa đâu. Mọi người đều vậy cả. Phải thế thôi.

Rồi cô ta ngoảnh mặt đi chỗ khác. Tôi cảm thấy mình thật ngớ ngẩn vì hiển nhiên đang có một điều gì đó diễn ra mà tôi chẳng biết gì. Nhưng may thay xe của nhà tôi đã đến nên tôi không phải ngồi cạnh cô ta nữa.

Khi mười ba tuổi, suốt ngày bạn bạn khoản không biết liệu mình vẫn còn là đứa nhóc, là thiếu niên hay đã là người lớn, mà thật ra trong bạn có cả ba. Bạn cảm thấy người ta cứ mãi phán xét mình với những lý do cực kỳ hời hợt. Không ai trong lứa tuổi tôi lại thích âm nhạc, sách vở hay bất cứ cái gì mà với tôi là có ý nghĩa. Những người khác quan tâm hơn đến chuyện ai vú to hơn, ai vẫn còn là gái tân. Tôi bắt đầu cảm thấy mình hoàn toàn cô độc.

Phần 3: Gia đình tôi

Trong nhiều mức độ, gia đình tôi chắc chắn là gần gũi với thực tại Mỹ hơn cái gia đình lý tưởng theo tôi quan niệm. Mỗi quan hệ của chúng tôi rất phức tạp và ai cũng bận rộn kinh khủng.

Tôi là con gái thứ hai trong gia đình ba chị em. Chị Abby lớn hơn tôi bốn tuổi. Còn em tôi, Carrie nhỏ hơn tôi bốn tuổi. Cha của Carrie là David, cha dượng tôi. Abby và tôi là chị em ruột, con của người cha đầu tiên đã bỏ mẹ tôi khi tôi còn ẵm ngửa.

Mẹ tôi phải làm việc rất vất vả để nuôi chúng tôi nên gần như suốt đời chị em tôi trải qua nhiều vú em và người giúp việc khác nhau. Họ làm tất cả cho chúng tôi, nấu ăn, lau nhà cửa và làm đủ việc lặt vặt khác.

Nhưng dù cho họ rất cố gắng, tôi vẫn luôn ao ước mình có một vú em giống như trong bộ "Harriet the Spy". Một người vú em có thể nói chuyện với tôi. Ngoài một người duy nhất, họ dường như chẳng bao giờ thật sự hiểu tôi cả. Thêm vào đó, họ luôn nghỉ việc và được người khác thay thế, vì vậy tôi chẳng bao giờ cảm thấy quyến luyến hay thoải mái với ai trong họ cả.

Ngoài những chị vú em, nhà tôi còn có một người quét dọn và lau chùi nhà cửa. Cha mẹ tôi không thích lau nhà (mặc dù nếu bị bắt buộc họ cũng làm), còn tôi thì chẳng bao giờ được giao làm việc nhà vì cha mẹ tôi không tin tưởng. Triết lý của mẹ tôi là trẻ con cứ nên là trẻ con chừng nào chúng còn là trẻ con - lớn lên thì cả đời chúng nó còn khối thì giờ để lau nhà.

Mẹ là người có nhiều ảnh hưởng nhất trong cuộc đời tôi. Chỉ cần nhìn mẹ tôi là bạn có thể nói ngay bà rất quý tộc và đòi hỏi khắt khe. Bà cao lớn, khoảng gần 1,8 mét và khá to con. Mẹ tôi thường lên cân xuống cân thất thường, nhưng dù gì đi nữa tôi cũng thấy mẹ rất đẹp. Chắc mẹ của ai thì chỉ đẹp trong mắt người ấy thôi, nhưng tôi thực sự tin mẹ tôi là người đẹp.

Mẹ tôi thích nói bà muốn trở thành người tiên phong vĩ đại trong một lực lượng lao động mà đàn ông đóng vai trò chủ chốt. Bà nói bà đã góp phần phá vỡ cái trần bằng kính, và tôi thán phục sự thành đạt của bà trong giới kinh doanh. Bởi bà là lao động chính trong gia đình nên bà điều hành gia đình với bàn tay sắt. Thật buồn cười là mặc dù bà luôn nói bà ghét đàn ông đến thế nào, nhưng bà lại hành động hệt như đàn ông.

Mặc dù mẹ tôi rất nghiêm khắc nhưng bà cũng là một người hướng dẫn tinh thần và một người bạn tốt. Tôi rất hạnh phúc khi nghe người ta nói tôi giống mẹ. Đúng là tôi và mẹ rất giống nhau thật, nhưng tôi vẫn mong rằng sự giống nhau đó còn sâu xa hơn chút nữa.

Tôi luôn biết rằng cha đẻ của tôi là một kẻ đồn mạt. Tuy nhiên, hồi tôi còn nhỏ khoảng bảy, tám tuổi tôi không muốn chấp nhận điều đó với chính bản thân hay bè bạn. Cha mẹ tôi quen biết nhau từ thời học cao đẳng và tôi hay tưởng tượng cảnh hai người tán tỉnh nhau như cặp tình nhân trong "Chuyện tình" (phim dựa theo tiểu thuyết cùng tên "Love Story" của nhà văn Erich Segal - BT).

Hai người đã ly thân rồi ly dị ngay cả trước khi mẹ thụ thai tôi. Chuyện xảy ra vào một dịp cuối tuần khi cha đến thăm chị tôi và lưu lại một thời gian dài. Mẹ tôi nói bà cũng đồng ý thế - thậm chí còn sắp đặt chuyện đó nữa - bởi bà muốn có thêm một đứa con song lại không muốn kết hôn lần nữa. Tôi vẫn ước gì mình được thụ thai bởi tình yêu giữa mẹ và cha.

Theo tôi còn nhớ được, tôi chỉ được thấy mặt cha có một lần duy nhất khi tôi năm tuổi. Ông vừa mới gặp một người phụ nữ mà ông thích ở văn phòng của ông, và tôi tin rằng ông đang dùng hai chị em tôi để gây ấn tượng với cô ta. Cha tôi bảo mẹ tôi rằng người đàn bà đó thực sự là của quý vì cô ta đã thất buồng trứng.

Thế là một thứ bảy nọ ông đến đón Abby và tôi đến một công viên giải trí. Vì lý do nào đó ông gọi tôi là Kitty. Ông cứ gọi tôi như vậy suốt buổi chiều hôm đó. Lúc ra về ông mua cho hai chị em tôi mỗi người một con gấu nhồi bông. Tôi lấy con gấu trắng Bắc cực. Đến bây giờ tôi

vẫn còn giữ. Tôi không biết tại sao mình lại làm vậy nữa bởi suốt ngày hôm đó tôi cứ có cảm giác mình đi cùng với một kẻ hoàn toàn xa lạ.

Mẹ tôi lấy David năm tôi lên bốn. Lúc đó tôi chẳng biết đám cưới là gì. Thành thử khi cha mẹ David đến bỗng chúng tôi lên và tuyên bố họ là ông bà mới của chúng tôi, tôi bèn bảo họ rằng tôi đã có ông bà rồi và không cần thêm nữa.

Tôi luôn có một hình dung nhất định trong đầu về người cha lý tưởng. Điều này dựa trên những gì mà tôi nghe các bạn cùng lớp nói về cha của mình. Người cha lý tưởng là người đưa con gái đi xem bóng chày, cho con gái những quần áo mà chúng thường không có được những khi đi mua sắm, đưa đường cho con gái trong bữa điếm tâm.

David chẳng làm gì như thế cả. Mỗi khi tôi yêu cầu ông việc gì thì câu trả lời luôn luôn là: "Hỏi mẹ con ấy". Sau vài lần như vậy thì tôi thôi không hỏi gì ông nữa. Hỏi David thì chỉ phí thì giờ thôi. Đó là lý do tôi chẳng bao giờ xem David là cha mình cả.

Điều làm tôi bực mình với David nhất là ông cứ ưa phân tích lui phân tích tới những cảm xúc của tôi. Dượng David nói tôi sợ bị phản bội nên không dám thân thiết với ông. Tôi nghĩ điều đó thật là ngớ ngẩn. Tại sao tôi phải sợ ông ta phản bội? Bởi vì cha tôi đã bỏ tôi à? Khi cha tôi bỏ mẹ con tôi thì tôi còn nhỏ xíu vì vậy điều đó chẳng để lại ký ức đau buồn gì cho tôi cả. Ngoài ra David chỉ là một tờ giấy trắng mà thôi. Lẽ ra ông đã có thể cho tôi thấy thế nào là một người cha. Thay vì vậy lúc nào ông cũng bảo tôi hỏi hay nhờ vả mẹ, mà mẹ thì luôn luôn bận rộn, vì thế tôi đành phải tự mình xoay xở lấy.

Đến tuổi mười ba, tôi không còn nghĩ mình cần phải kính trọng những người lớn. Tôi không coi thường họ, nhưng tôi đang tìm câu trả lời riêng cho mình, và rất nhiều điều tôi thấy và nghe được về những người lớn quanh mình thật khó lòng chấp nhận được. Tôi muốn những người lớn phải hoàn hảo. Tôi muốn họ phải là những kiểu mẫu không tỳ vết, người hướng dẫn, thậm chí cả người bảo vệ. Khi bạn nhận thấy hầu hết những người lớn không hoàn hảo trong bất cứ điều gì thì bạn bắt đầu đánh mất niềm tin.

Phần 4: Hấn

Vào mùa hè sau năm lớp bảy, Karen bắt đầu bảo hai đứa chúng tôi nên có bạn trai. Đến giữa mùa hè năm đó Karen đã phải lòng một anh chàng tên Peter. Hai người gặp nhau trong một chuyến du lịch kéo dài cả tuần bằng xe đạp với một nhóm bạn trẻ. Tôi mừng cho Karen nhưng tôi không biết cô nàng thích anh chàng này ở điểm nào nữa. Peter không thông minh sáng sủa như Karen, mà tôi thì vẫn cho rằng quan hệ giữa người ta phải dựa trên sự bằng vai phải lứa. Chẳng biết có phải là do sự vụng về trong những quan hệ trai gái ở tuổi mười ba chẳng, nhưng hình như hai người chẳng bao giờ nói những chuyện nghiêm túc, cũng chẳng thích làm cùng một việc với nhau.

Tôi thật sự bối rối. Tôi và Karen từng cùng nhau giải tất cả các trắc nghiệm tâm lý của tạp chí YM để xem mình đã kết ai chưa hay có anh nào đã kết chúng tôi chưa. Không ai trong chúng tôi ghi được điểm cao, thế rồi đột nhiên, về chuyện giao du với đám con trai thì Karen vượt tôi xa lơ xa lắc. Cô nàng có thể bàn về một bộ phim sao cho hợp hồn được gã trai lắm người ưa nhất. Karen biết đúng vào khoảnh khắc nào thì nên vuốt tóc đầy tự nhiên, nên liếc mắt đầy ý nghĩa, khi nào thì nên lướt nhẹ qua anh ta như thể tình cờ. Không biết bằng cách nào Karen đã học được nghệ thuật quyến rũ người, còn tôi thì vẫn mãi loay hoay tìm hiểu xem mẫu anh chàng nào phù hợp với mình.

Tôi nghĩ mình muốn có một người nào đó có thể chia sẻ với tôi những sở thích của mình về âm nhạc, sách vở, phim ảnh, một mẫu người thông minh, hài hước và tử tế. Một người nào đó mà tôi có thể học hỏi. Nhưng vấn đề là bọn con trai phổ thông chẳng đứa nào có những phẩm chất ấy cả. Điều chúng quan tâm duy nhất ở mấy đứa con gái là thân thể các cô. Chúng sẫm soi lũ con gái như là qua kính hiển vi. Từ mắt mũi, tóc tai, nụ cười, đến ngực, eo, chân. Cái gì cũng có thể hoặc quá nhỏ hoặc quá lớn, có nhún nhảy hoặc nhún nhảy chưa đủ độ. Một lần tôi đã nghe một đứa con trai bảo thằng bạn nguyên nhân khiến nó không thích một đứa con gái là do mũi con bé quá bự. Tôi chưa từng nghĩ những chuyện nhỏ nhặt như cái mũi cũng có thể thành chuyện, và thật tệ hại khi lũ con trai cứ tập trung vào những điều như vậy.

Nhưng lũ con gái cũng chẳng khá hơn. Chúng xem lũ con trai như những biểu tượng cho phẩm chất địa vị. Chúng nhắm đến mỗi một điều là mình có đủ hấp dẫn để quyến rũ một anh chàng đẹp trai, giàu có, thanh lịch, nổi tiếng hay tốt nhất là có tất cả những điều đó hay không.

Như tôi đã nói từ trước, New Canaan là một thành phố có nhiều người đẹp nhưng tôi nhất định là không nằm trong diện đó. Vì vậy trong khi Karen dành hết thời gian đi chơi với Peter, tôi cố gắng tiêu khiển thời gian bằng những cách khác. Đó là khi chị Abby về nhà vào kỳ nghỉ hè, mang theo dàn máy vi tính được trang bị đầy đủ mạng America Online. Đột nhiên một thế giới hoàn toàn mới lạ mở ra trước tôi với những phòng chat trực tuyến và thế giới mạng vô

cùng tận. Tôi hỏi mượn chị Abby máy vi tính và dĩ nhiên là chị đồng ý. Tôi không biết mình chờ đợi cái gì nhưng vẫn vào máy, và chỉ cần vài cái nhấp chuột là tôi đã lên mạng trực tuyến rồi.

Thật không tin được. Có đủ thứ diễn đàn chat dành cho mọi mối quan tâm mà người ta có thể hình dung, có những diễn đàn mà tôi không thể nào tưởng tượng nổi, thậm chí có cái gọi là sexual overdrive(1), chẳng hiểu là nghĩa gì nữa. Có nhiều diễn đàn lên quan đến tình dục nhưng cũng có những diễn đàn dành cho tuổi teen. Không có sự phân chia gì giữa hai khu vực này. Chúng chỉ được gọi đơn giản là TEEN1, TEEN2, v.v... Tôi nghĩ có lẽ đó là những phòng chat lành mạnh nhất và tôi có thể tham gia được.

Khi tôi bắt đầu chat, biệt danh của tôi là Atarbox viết tắt của từ Abby Tarbox. Đó là nick mà chị tôi đã chọn. Tôi không thích có chữ Tarbox trong nickname. Chẳng ai dùng tên thật của mình cả. Những nickname khác rất độc đáo và khôi hài như Phantom92 ("Bóng ma 92"), Skywalker2 ("Người đi trên mây 2"). Tôi dự định sẽ bỏ tên Atarbox này càng sớm càng tốt.

Vào phòng chat giống như tham gia một bữa tiệc mà ở đó bạn không quen biết ai cả. Bạn bắt đầu nói với mọi người cùng từng ấy chuyện, lần nào cũng vậy: những thông tin cơ bản như tuổi tác, giới tính, nơi ở, sở thích. Rồi chắc chắn sẽ đến tình dục và diện mạo. Tất cả những gã con trai lên mạng đều bảo họ cao ít nhất là 6 feet(2), tóc nâu, mắt xanh. Họ đều miêu tả mình như thể là anh em song sinh của Tom Cruise vậy. Và tất cả những điều họ muốn biết là bạn trông như thế nào, đặc biệt là cơ thể bạn. Bạn có thể cảm chắc rằng cứ mỗi lần lên mạng là sẽ có người hỏi xem bộ ngực bạn cỡ bao nhiêu. Tôi thực sự không hiểu tại sao người ta lại bận tâm đến chuyện đó vậy. Khi trả lời ai cũng nói dối hết.

Chẳng cần tốn nhiều thời gian tôi cũng đoán được là nhiều đứa con trai tuổi teen trong diễn đàn chat là những đứa không bình thường. Chúng giống như những con thú lên cơn động cõn khi hình dung ra một người có vòng ngực đến 36F như Cindy Crawford.

Mặc tất cả những điều đó - mặc cho những gã chẳng giống ai và cảm giác ghê sợ vì xa rời thực tế -, một chút nào đó trong tôi vẫn tin rằng có một ai đó lên mạng vì mục đích như tôi. Tôi biết không dễ gì tìm được người như vậy và anh ta cũng thế. Mỗi lần gặp một người, chúng tôi đều trao đổi những thông tin cơ bản, sau đó tôi tìm một đề tài thực tế nào đó để bàn luận, nhưng rồi tôi dần dần nhận ra rằng chúng tôi có quá ít điểm chung.

Khi mùa hè trôi qua, chút hy vọng nhỏ nhoi mà tôi từng cảm thấy rằng sẽ tìm được người đồng điệu trong một chatroom nào đó cũng bắt đầu lụi tàn dần. Nhưng tôi không ngừng lang thang qua các chatroom. Hầu như ngày nào tôi cũng bỏ đôi ba tiếng đồng hồ lên mạng. Thông thường ba mẹ tôi không có ở nhà để biết xem tôi đang làm gì. Khi ba mẹ kiểm tra tôi, họ cảnh cáo tôi không được cho tên thật, địa chỉ hay bất cứ thông tin có thể nào giúp người lạ tìm được tôi. Tôi không lo chuyện đó. Tôi không bao giờ liều như vậy. Ngoài những lời cảnh cáo đó, ba mẹ tôi không có gì nhiều để nói. Họ tin tưởng tôi, với lại họ cũng không thực sự hiểu thế giới Internet rộng lớn nhường nào. Trước kia tôi cũng vậy, nhưng tôi nhanh chóng hiểu ra.

(1) Tạm dịch là "Tình dục quá cỡ" - ND

(2) Tương đương khoảng 1,83m có thể coi là cao ráo so với tiêu chuẩn trung bình của người

Phần 5

Vào tuần cuối tháng 8, chị Abby đi học lại và tôi lại bắt đầu đối mặt với việc phải quay lại cuộc sống học đường thường nhật. Tôi sẽ không còn Abby bên cạnh để nói chuyện mỗi ngày. Sẽ lại chỉ còn tôi, ba mẹ và đứa em gái nhỏ sống khép kín với cuộc sống riêng của mỗi người.

Lên lớp 8 là cả một bước ngoặt lớn. Vì nơi tôi đang học bị quá tải nên tôi phải chuyển đến trường trung học New Canaan. Tôi sắp đến một ngôi trường nơi có những học sinh đã mười tám tuổi. Bọn họ toàn lái xe hơi và có việc làm. Họ hầu như đã là người lớn, trong khi tôi vẫn gần với bọn trẻ tiểu học hơn.

Trường trung học là một toà nhà bê tông gồm guốc, và còn tệ hơn thế, chúng tôi sắp bị nhồi vào những lớp học dưới tầng hầm chỉ có dăm cửa sổ và ánh sáng chẳng bao giờ đủ. Mặc dù tường được sơn những gam màu nhà trường sáng choang đến lộn mửa nhưng sàn nhà lại tối tăm làm cho cả không gian cứ lạnh lẽo thế nào. Đó là cái viễn cảnh trước mắt tôi mỗi sáng một mình thức dậy đặng đối mặt với một ngày đi học.

Vào Chủ Nhật trước ngày khai trường, tôi đã lên kế hoạch dành cả ngày để thi bơi đặng quyên tiền cho đội bơi của chúng tôi. Tôi thức giấc lúc 5: 30 sáng. Không biết vì cô đơn hay lo lắng về ngôi trường mới mà tôi không ngủ lại được. Vẫn mặc pijama, tôi đi sang phòng chị Abby mở máy vi tính. (Trước khi chị Abby quay lại trường mang theo máy tính xách tay của chị, tôi đã kiểm tra kỹ cái máy bàn này xem nó có cài đặt America Online - AOL không). Tôi đăng nhập và để yên ít phút trong khi xuống lầu lấy một ít ngũ cốc. Tôi mang cái bát Lucky Charms lên lầu và ngồi lên giường chị tôi.

Mặc dù tôi không biết nhưng vào thời điểm đó tôi là một trong người đầu tiên sử dụng mạng AOL. Chắc chắn rằng tôi là người đầu tiên trong nhóm bạn sử dụng Internet. Đó là vào năm 1995, hầu hết mọi người đều có modem nhưng chẳng mấy ai hiểu rằng một chiếc máy vi tính nhỏ xíu gì gì đó lại có thể kết nối họ với hàng ngàn máy vi tính khác. Hầu hết bọn

họ, kể cả cha mẹ tôi, đều hầu như mù tịt về Internet. Bộ phim Mạng lưới chỉ mới khởi chiếu vào mùa hè đó.

Thật buồn cười khi nghĩ tôi lại bước vào không gian mạng từ phòng của chị Abby. Những bức tường được trang hoàng những tờ giấy in hoa màu hồng lấy từ tạp chí Laura Ashley có đường viền trang trí. Rèm cửa rất hợp với những bức tường, tường lại hợp với khăn trải giường. Nếu bỏ cái máy tính ra thì nó trông như một buồng khách sạn có phục vụ ăn sáng tận giường vậy.

Tôi ngồi đó với bát ngũ cốc, nhấp chuột vào những diễn đàn chat tuổi teen, điểm đến thường lệ của tôi. Sáng hôm đó không có nhiều người lên mạng. Tôi đoán rằng chẳng có ai muốn trò chuyện vào sáng tinh mơ Chủ nhật thế này. Thực ra có quá ít người lên mạng đến nỗi tôi cứ phân vân mãi không biết có nên thoát khỏi mạng rồi ra ngoài chạy bộ hay không. Nhưng rồi tôi thỏa hiệp và quyết định ngồi lại thêm một chút để xem có người nào muốn nói chuyện không.

Sau đó tôi nghe một chuỗi âm thanh nhỏ báo cho biết tôi vừa có tin nhắn bên góc trái phía trên màn hình. Một người nào đó tự xưng là Vallleyguy - có những ba chữ l - muốn trò chuyện với tôi.

VALLEYGUY: Chào.

ATARBOX: Bao tuổi /giới tính? - tôi hỏi.

VALLEYGUY: Người lớn tuổi nhất mà em muốn nói chuyện trên mạng thì phải bao nhiêu tuổi?

ATARBOX: 27.

VALLEYGUY: Hay quá, vì anh mới 23 thôi. Thế em mấy tuổi, nam hay nữ?

ATARBOX: 13, nữ.

VALLEYGUY: Em có sở thích nào không?

ATARBOX: Em là vận động viên bơi và em biết chơi piano. Em sống ở New Canaan, Connecticut..

VALLEYGUY: Anh sống ở một thung lũng ngoại ô Los Angeles. Anh khá giàu. Anh có đôi mắt màu xanh quyến rũ. Các cô gái rất thích nhìn vào mắt anh. Em trông thế nào?

ATARBOX: Mắt xanh, tóc vàng, hơi lùn. Anh thích loại nhạc nào?

VALLEYGUY: AÀ, hầu hết các thể loại. Còn em?

ATARBOX: Em cũng thích các thể loại. Em chơi piano từ 9 tuổi thành thử em thích nhạc cổ điển. Em cũng thích nhạc hiện đại nhưng ghét jazz và blues.

VALLEYGUY: Hahhha. Anh cũng vậy! Nhưng đặc biệt anh thích Mogart... Xlỗi, Mozart. Em có thích xem hòa nhạc không? Em có hẹn hò với ai không?

ATARBOX: Không nhiều. Em không có thời gian.

VALLEYGUY: Anh rất thích xem hòa nhạc. Anh mới xem buổi hòa nhạc của REM. Anh muốn xem ít nhất một lần một tháng.

ATARBOX: À quên, em là Katie.

VALLEYGUY: Hân hạnh được quen em. Anh là Mark.

ATARBOX: Có đúng là ở Los Angeles ai cũng sống trong xe hơi như người ta nói không?

VALLEYGUY: Đúng. Tụi anh sống trên xe. Anh có 3 chiếc. Một chiếc Mercedes 4 chỗ có thể

bỏ mui - anh thích chiếc này -, một chiếc BMW có thể bỏ mui và một chiếc jeep.

ATARBOX: Em không quan tâm đến xe hơi lắm. Em nghĩ đó là thứ của con trai.

VALLEYGUY: Thời trang thì sao?

ATARBOX: Em thích thời trang. Em đang bị ám ảnh bởi nhãn hiệu J.Crew. Em cũng mặc hiệu Gap. Em có vài bộ đồ hiệu Ralph Lauren.

VALLEYGUY: Anh cũng mặc Ralph Lauren. Hiệu J.Crew cũng rất tuyệt. Anh mới đặt một đơn hàng lớn ở đó... Katie à, bây giờ anh phải đi.

ATARBOX: Sao vậy?

VALLEYGUY: Anh phải đi Miami thăm mẹ anh. Anh thích đến đó.

ATARBOX: Vậy để lần khác nói chuyện tiếp nhé.

VALLEYGUY: Anh rất thích nói chuyện với em. Em rất thông minh. Chắc anh sẽ điện thoại cho em từ Florida. Em có thể cho anh số điện thoại của em không?

ATARBOX: Số điện thoại của em là (203) 555-1234.

VALLEYGUY: OK. Chào Katie.

ATARBOX: Chào.

Tôi thực sự không mong chờ anh ta điện thoại cho tôi. Nhưng một phần trong tôi lại muốn anh ấy gọi. Và tôi thật phấn khởi vì đã gặp một người giống tôi nhưng khác giới tính. Anh ấy thích cả Mozart nữa chứ! Cuối cùng tôi đã kết giao với một tâm hồn tử tế và thông minh.

Đặt biệt là anh ấy đã nhận ra tôi là một người có tính cách khác với lứa tuổi mười ba thông thường. Và dù nghe thì ngớ ngẩn nhưng tôi bị ấn tượng cách anh ấy chấm câu chuẩn, viết hoa các danh từ riêng và từ đầu câu. Ngữ pháp tuyệt vời. Câu chữ lịch thiệp. Tôi nghĩ anh ấy hẳn phải là người tốt.

Phần 6: Chúng tôi

Tôi đã bơi hàng trăm mét đường đua. Axit lactic tích tụ trong từng thớ thịt tôi bị đốt cháy, và khi bơi xong tôi đau đến nỗi khó khăn lắm tôi mới lê bước được. Các bắp thịt tôi lạnh giá và cứng ngắc trên suốt đường về nhà. Về đến nhà tôi đúng là phải bò lên cầu thang vào phòng ngủ. Tôi chui mình vào dưới lớp chăn mà bà tôi làm, có trang trí những hình vuông hoa mỹ, rồi lập tức ngủ vùi.

Tiếng chuông điện thoại reo đánh thức tôi dậy từ giấc ngủ say. Nó còn làm tôi sợ nữa. Hình như đã hơn một giờ sáng. Cũng may phòng tôi có đường dây điện thoại riêng nên những người khác không nghe thấy tiếng chuông.

Tôi ngồi dậy nói xin chào, mắt vẫn còn nhắm tịt lại. Ngay sau đó tôi nghe một giọng đàn ông dịu dàng hỏi:

- Tôi nói chuyện với Katie có được không ạ?

- Tôi là Katie đây - Tôi nói và ngả lưng xuống giường.

- Katie, tôi là Mark hồi sáng đây.

- Mark à? Sao anh lại gọi cho tôi vào giờ này? - Tôi nghĩ chắc anh ta điên rồi. Bây giờ đã quá khuya. Nhưng dù sao tôi cũng lấy làm khoái chí.

- Em nói là có thể gọi cho em bất cứ lúc nào mà.

- Nhưng đâu phải đúng theo nghĩa đen như thế. Bất cứ lúc nào nhưng cũng phải đúng lúc đúng chỗ chứ. Tại sao anh lại gọi cho tôi?

- À, anh đã nghĩ về em cả ngày hôm nay nhưng rồi anh chợt nghĩ sao cứ nghĩ mãi về em thế, trong khi anh có thể nói chuyện với em mà. Có lẽ vì vậy mà anh gọi cho em.

Bây giờ thì tôi đã hoàn toàn tỉnh táo và những gì anh ta nói nghe thật tuyệt. Thật là thú vị khi biết anh ta đã nghĩ về tôi cả ngày hôm nay, và tôi nhanh chóng quên rằng chính anh ta đã làm tôi mất giấc. Tôi khẽ cắn môi và bỗng dưng tôi chẳng cần biết bây giờ là mấy giờ rồi nữa.

- Ở Miami này nóng thật đấy em ạ.

Tôi nói với Mark tôi có thể hình dung sự ẩm ướt khủng khiếp đến thế nào. "Thế chuyến bay của anh ra sao?"

Thật dễ dàng trôi theo cái mà tôi cho là kiểu nói chuyện của người lớn về du lịch. Mark nói anh đã thăm viếng nhiều nơi đẹp và lãng mạn như Tahiti, Caribbean, Hawaii. Chúng tôi nói chuyện với nhau về những hòn đảo Hy Lạp. Anh ta chưa từng đến đó nhưng rất thiết tha muốn đến thăm những nơi này.

Mark dẫn dắt câu chuyện, tôi ngả lưng xuống giường và lắng nghe. Tôi đặt tay xuống tấm vải trải giường bằng vải flannel trắng và vùi chân dưới lớp chăn. Căn phòng được chiếu sáng bởi cây đèn ngủ Lava mà tôi thường để cả đêm. Ánh sáng nhá nhem phủ những bức tường.

Tôi vẫn còn cảm thấy ê ẩm mình mẩy, vì thế mà tôi kể cho Mark nghe về cuộc thi bơi.

"Anh cũng là vận động viên đấy, Katie ạ. Rồi Mark giải thích là mỗi sáng anh chạy bộ đến 5km. Tôi thật sự cảm thấy ấn tượng. Thực sự là để thức dậy khỏi giường, mặc quần áo, đi giày thể thao rồi rải những bước chạy đầu tiên đòi hỏi phải có một tinh thần kỷ luật nghiêm túc. Anh ta nói vùng Valley mà anh sống thì khá bằng phẳng vì vậy việc chạy bộ chẳng lấy gì làm khó khăn. Mark cũng nói anh không uống cà phê, nên sáng nào anh cũng chạy ra trò và tắm một cử bằng nước nóng cho tỉnh người.

Không uống cà phê. Vậy là chúng tôi lại có thêm một điểm chung nữa rồi. Tôi thích kem cà phê nhưng lại ghét cà phê. Có một dạo vào đầu năm lớp tám tôi đã buộc mình phải thích thứ

nước uống này. Uống một tách cà phê. Ấy dường như là một chuyện thuộc người trưởng thành. Vì thế tôi cho rằng nếu mỗi ngày tôi uống một ít thì dần dần có thể quen đi. Tôi bỏ đường rất nhiều, đôi khi đến tận mười gói nhỏ. Rồi sau đó tôi thử ăn kem cà phê và pha chế nửa kem nửa cà phê. Tôi thậm chí cũng đã thử uống cà phê sữa nhưng cuối cùng vẫn chẳng thích được.

Tôi kể cho Mark nghe tất cả những điều này, thậm chí tôi còn kể cho anh nghe về việc mình đòi mẹ mua cái máy pha cà phê cappuchino hồi giáng sinh năm ngoái. Mẹ tôi đưa tôi đi xem khắp lượt hàng điện lạnh ở Starbuck, vì thế cuối cùng tôi đã chọn được một cái máy khá cao cấp với hương xirô và cái bàn mài hương quế. Rồi chị tôi cho tôi một bộ tách cà phê thanh mảnh. Nhưng dù cố gắng đến cỡ nào đi nữa, tôi cũng không thể thích cái loại thức uống này được. Điều buồn cười là cha mẹ tôi cũng không thích uống cà phê nên họ thậm chí cũng không uống cà phê mà tôi pha.

Cuộc nói chuyện phiếm lúc một giờ sáng có nhiều điều giống như những cuộc chat tìm hiểu đối phương trên mạng. Chúng tôi nhanh chóng đổi đề tài liên tục, cố gắng tìm hiểu nhau. Tôi thích giọng nói của Mark, thật trầm sâu và mềm mại. Đơn độc với Mark khi thế giới tối đen và đang say ngủ, tôi cảm thấy mình đang dính líu vào một sự thông đồng nho nhỏ mà mật thiết.

Thật khó tin rằng đây là cuộc nói chuyện điện thoại đầu tiên giữa tôi và Mark bởi tôi cứ thấy như mình đang nói chuyện với một người bạn cố tri. Nhưng cũng có một điều gì đó không được phép mà thỉnh thích trong lúc này. Tôi vẫn không quên rằng sáng mai còn phải đi học. Và tôi cũng biết nếu cha mẹ tôi thức dậy mà bắt gặp tôi đang nói chuyện như thế này thì cũng khó mà giải thích lắm.

Tôi luôn cảm thấy mình có lỗi quá chừng vì đã không tuân thủ nguyên tắc, và tuy chưa hề có ai bảo tôi dừng dùng điện thoại sau nửa đêm, tôi vẫn biết đó là việc không nên làm. Nếu mẹ tôi nghe được, bà sẽ bắt tôi giải thích. Mà tôi chắc là mình chẳng muốn giải thích lý do tại sao mình lại nói chuyện với một gã trai hai mươi ba tuổi ở California mà tôi chưa bao giờ gặp mặt. Tôi cảm thấy căng thẳng trong cuống họng. Nhưng đây chỉ là một chút cảm giác tội lỗi pha lẫn nỗi sợ hãi bị bắt gặp mà thôi.

Biết rằng là phụ nữ trưởng thành thì chẳng ai lại nói mình nơm nớp sợ nghe mẹ gõ cửa, nên tôi chẳng nói với Mark một lời nào về chuyện này. Tôi chỉ nói mình rất mệt, đêm đã khuya nên tôi phải đi ngủ. Tôi bảo Mark nhớ mail cho tôi biết trước khi anh đến nhà chơi, và tôi rất mong hai ta lại có dịp nói chuyện với nhau. Cảm thấy ấm áp và hạnh phúc, tôi vừa gác máy vừa nghĩ đến những sự đồng điệu giữa tôi và Mark

Ở trường tôi cứ nghĩ về Mark nhưng không nói cho ai biết cả. Trong tâm khảm, tôi biết rằng sau cuộc nói chuyện đêm khuya đó Mark sẽ sớm gọi lại cho tôi. Nhưng nhiều ngày trôi qua mà tôi chẳng nghe ai gọi cả. Tôi cố kìm nén lại ước muốn gọi cho anh ta. Tôi không biết chắc tại sao nữa, nhưng điều quan trọng đối với tôi là anh ta là một người quyết đoán.

Tôi nghĩ thật nhiều về Mark. Tôi tha thiết nhớ cuộc nói chuyện của chúng tôi, trí thông minh của Mark, sự trưởng thành của anh ấy. Vào tuổi mười ba, thật hiếm khi ta quen được ai

đó biết dẫn dắt một cuộc nói chuyện thật sự. Còn hơn thế, tôi nghĩ cuộc gặp gỡ đó của chúng tôi trên mạng là định mệnh.

Đã một tuần rưỡi trôi qua kể từ khi Mark lần đầu tiên gọi điện cho tôi giữa đêm khuya, khi tôi đã nuốt đi niềm kiêu hãnh của mình mà gửi cho Mark một bức mail hỏi xem anh đang trú ngụ ở đâu trên cái hành tinh này. Tôi không nhận được thư trả lời.

Phần 7

Ngày nối ngày qua mà tôi không nhận được chữ nào của anh cả. Tôi bắt đầu mất đi niềm hứng thú, và khi tôi chẳng còn mong gì nhận được hồi âm thì cuối cùng tôi cũng nhận được một cái. Đó là một bức mail ngắn giải thích rằng sau Miami, Mark đã đến New Orleans. Anh kể cho tôi nghe chuyện anh dự tiệc ở đại lộ Bourbon. Nghe vậy, tôi thấy thật thất vọng, thế là tôi nhắn Mark rằng tôi sẽ viết thư cho anh trong vài ngày tới.

ATARBOX: Có thể anh nghĩ em chỉ làm bộ đoan trang khi nói thế này, nhưng em nghĩ hút thuốc và uống rượu thì thật là ghê tởm - Tôi viết cho anh như vậy.

VALLEYGUY: Katie à, nếu biết điều độ thì mọi chuyện ổn thôi.

ATARBOX: Em chỉ biết mỗi một điều là trong gia đình em có vài con sâu rượu, họ đúng là đồ phá gia chi tử.

VALLEYGUY: Anh không giống vậy đâu, hãy tin anh, Katie.

Và khi tôi hỏi anh ta đã làm gì ở Louisiana, câu trả lời của Mark khiến tôi ngạc nhiên.

VALLEYGUY: Anh đi chơi cùng một cô gái mà anh quen ở đó. Cô ta rất tuyệt. Mười bốn tuổi. Cô ta có vài điểm giống em đấy thông minh, và trưởng thành so với tuổi. Và cô ta sành điệu lắm.

ATARBOX: A há - Tôi chỉ có thể viết lại được có thế.

VALLEYGUY: Dĩ nhiên cô ta không dễ thương như em, Katie à. Anh chưa bao giờ thích nói chuyện với ai như nói chuyện với em. Chuyện đó hiếm lắm. Mỗi gần bó này có gì đó thật đặc biệt. Em có nghĩ vậy không, Katie?

ATARBOX: Vâng, có.

VALLEYGUY: Anh muốn hỏi em một chuyện Katie à.

ATARBOX: Vâng.

VALLEYGUY: Em còn trinh không?

ATARBOX: Em mới mười ba tuổi, anh muốn thế nào nào?

VALLEYGUY: Anh thật sự mong rằng bằng cách nào đó anh sẽ đến được Connecticut để gặp em.

Sau khi tắt máy, tôi nghĩ những điều trong câu chuyện của chúng tôi có điều gì đó lạ kỳ. Cô gái mười bốn tuổi ở New Orleans. Anh ta bay đến đó gặp cô ta. Và tại sao Mark lại bận tâm muốn đến Connecticut để gặp tôi như vậy? Chúng tôi mới biết nhau thôi mà. Có sao anh ta nghiêm túc và ngọt ngào đến vậy?

Tôi chưa bao giờ hỏi Mark về những thắc mắc đó. Thật vụng về và cũng chẳng sành điệu lắm nếu cất vấn anh ta như vậy. Mà tôi cũng không chắc liệu mình có quyền hỏi Mark về bất cứ điều gì. Anh ấy có bao giờ hỏi tôi về những điều nhạy cảm đâu. Cứ như thể hai chúng tôi đã quyết định rằng những gì quá tế nhị, có thể làm hỏng đi tâm trạng tích cực thì cứ việc đóng gói mà đẹp sang một bên, như ta cất hết áo len vào một xó lúc xuân sang vậy.

Sau cuộc nói chuyện đó chúng tôi bắt đầu gửi mail cho nhau đều đặn, ít nhất mỗi bức một ngày. Chúng không dài lắm. Chủ yếu để giữ liên lạc, duy trì quan hệ giữa chúng tôi mà thôi. Tôi rất tò mò về anh ta và quá khứ của anh. Nhưng Mark càng hỏi về đời tôi nhiều chừng nào thì càng ít nói về bản thân anh chừng ấy. Anh ta chẳng nói gì về bạn bè mình và những gì anh thường làm vào cuối tuần. Mark chỉ nói anh thích món sushi và hay đi nghe hòa nhạc.

Đôi khi anh ta nói về những bộ phim nhưng chẳng bao giờ tiết lộ mình đi xem phim với ai. Dường như Mark đi nghỉ mát rất nhiều nhưng anh ta chưa bao giờ bảo tôi anh đi chung với ai. Tôi cũng không cảm thấy mình có quyền hỏi, bởi tôi chẳng muốn anh coi tôi là đồ thóc mách. Nhưng trong thâm tâm tôi luôn tự hỏi anh ta làm gì mỗi khi rảnh rỗi. Kết luận duy nhất mà tôi có thể rút ra được là có thể Mark là người tham công tiếc việc. Tôi hình dung anh là người thông minh sáng sủa, nhạy cảm và cô đơn.

Hiện thời chúng tôi chỉ là bạn, nhưng đối với tôi dường như chúng tôi đang tiến đến một mối quan hệ sâu hơn, và có khi một ngày kia chúng tôi sẽ còn nói đến chữ chúng mình ấy chứ. Vâng, mười ba tuổi thì quá nhỏ so với tuổi hai mươi ba. Nhưng mười năm nữa thì sự cách biệt đó sẽ chẳng là gì cả. Trong tâm trí mình tôi cứ suy đi nghĩ lại về chuyện đó, cố dung hòa sự khác biệt tuổi tác với những gì chúng tôi cùng có trong tâm khảm.

ATARBOX: Anh có nghĩ sự khác biệt tuổi tác giữa chúng ta có hơi kỳ một chút không? - Tôi hỏi Mark vào một buổi tối tháng mười.

VALLEYGUY: Không đâu, Katie à. Ở những nước khác người ta thậm chí không quan tâm đến điều đó nữa kia. Quan điểm của người nước mình cứ bị lệch lạc khi nói đến chuyện quan hệ này nọ giữa những người cách nhau nhiều tuổi. ở Pháp người ta chấp nhận điều này chẳng có vấn đề gì.

ATARBOX: Nhưng chúng ta đâu phải sống ở Pháp, Mark ơi.

VALLEYGUY: Chà, anh chẳng quan tâm điều ấy đâu, vì thế em cũng chẳng nên để ý làm gì Katie à.

ATARBOX: Em nghĩ anh nói đúng.

VALLEYGUY: Anh biết là mình đúng khi quan tâm đến em theo cách của anh. Làm vậy có gì là sai kia chứ?

Như một đứa trẻ đang lớn, tôi đã dành hầu hết thời gian để hòa nhập vào cộng đồng người lớn. Khi một người vú em mới đến, bố mẹ thường muốn tôi chủ động đưa cô ta đi một vòng

quanh New Canaan rồi chỉ bảo cô ta cách trông nom nhà cửa. Khi tôi đi học và khi đi bơi, thầy cô giáo và các huấn luyện viên chi phối tất cả mọi chuyện. Rồi thì tôi phải hợp tác với giáo viên dạy piano và huấn luyện viên riêng của tôi. Thời gian của những đứa trẻ tuổi tôi đều được sắp xếp trước sao cho khớp với lịch làm việc của mọi người. Nhưng rồi chẳng mấy khi khớp được.

Suốt đời tôi, người ta đòi hỏi tôi phải tin cậy vào người lớn, ngay cả với những người lạ hoặc lạ hươ. Và trong cái cõi an toàn ở New Canaan thì lòng tin cậy đó chưa bao giờ bị xâm phạm cả. Mark đã nói rõ anh ấy sẽ không nói thêm một lời nào về chuyện cách biệt tuổi tác giữa chúng tôi nữa. Đối với anh ấy thì chẳng thành vấn đề gì. Tôi thì nghĩ nếu như tôi thực sự trưởng thành, ắt hẳn tôi cũng đã coi chuyện đó như không. Tôi chẳng bao giờ khơi lại chuyện đó nữa.

Những nỗi nghi ngờ ngấm ngầm rơi rớt lại về sự cách biệt tuổi tác biến mất hoàn toàn mỗi khi tôi nói chuyện với Mark. Mỗi khi chúng tôi nói chuyện cùng nhau, Mark không còn ở độ tuổi hai mấy nữa, tôi cũng chẳng còn là cô bé mười ba. Chúng tôi bình đẳng với nhau như những người không có tuổi.

Phần 8 Những kỳ nghỉ hạnh phúc

Vào lễ Giáng Sinh bao giờ gia đình cũng là trên hết, nên thường nhà chúng tôi có rất đông người. Nhưng vào mùa Giáng Sinh thứ mười ba, lần đầu tiên không ai đến thăm cả. Điều đó làm cha mẹ và chị tôi hơi thất vọng, nhưng trong đêm Giáng Sinh tôi vẫn đi ngủ với cảm giác phập phồng ngóng đợi như các đêm Giáng Sinh trước. Tôi thức dậy lúc sau ba giờ sáng một chút và biết mình sẽ không ngủ lại được nữa.

Kiểm tra những món quà không mất tới năm tiếng, thế mà tôi có ít nhất năm tiếng đồng hồ để giết thời gian trước khi mọi người trong nhà thức dậy. Khi ngồi xuống ghế tôi quyết định mở máy vi tính. Tôi chuyển con trỏ và nhấp vào America Online, cũng mất khá nhiều thời gian để vào. Tôi cứ nghĩ tôi đang dùng modem 24.4, loại nhanh nhất tại mọi thời điểm. Vậy mà nó mất những hai phút để hoàn tất việc quay số, kết nối, nói chuyện với trung tâm AOL và kiểm tra mật khẩu. Tôi kiên nhẫn đợi để nghe câu: Xin chào. Bạn có mail mới.

Từ khi gặp Mark tôi không còn vào những chatroom dành cho tuổi teen, nhưng tôi quyết

định đang sáng tinh mơ thế này thì tốt nhất là hãy thử vào. Tôi thật ngạc nhiên khi thấy anh Vallleyguy đang trong một chatroom.

ATARBOX: Chào, mừng sáng Giáng Sinh an lành! - Tôi viết cho anh ta.

VALLEYGUY: Mừng Giáng Sinh vui vẻ.

ATARBOX: Anh đang làm gì trên mạng đó?

VALLEYGUY: Anh cũng hỏi em câu hỏi đó thì sao?

ATARBOX: Hình như ở chỗ anh đang 4 giờ sáng mà.

VALLEYGUY: Anh mới đi chơi Giáng Sinh về. Với vài đứa bạn.

ATARBOX: Sao anh không đi cùng gia đình?

VALLEYGUY: Anh đang cô đơn. Nhưng anh đang sắp xếp thời gian để đi Florida thăm mẹ.

ATARBOX: Cô đơn trong đêm Giáng Sinh thì thật kinh khủng!

VALLEYGUY: Anh không cần sự thương hại của em, Katie. Tin đi, anh không sao cả đâu.

Anh thuộc loại người thích yên tĩnh.

ATARBOX: Em sắp phải đi rồi, em phải sửa soạn đồ Giáng sinh với gia đình.

VALLEYGUY: Không sao đâu.

ATARBOX: Em rất tiếc rằng anh không có một ngày Giáng Sinh vui vẻ hơn.

VALLEYGUY: Katie à, chat với em đã là một đêm Giáng Sinh rất đặc biệt với anh rồi, với lại mặt trời còn chưa mọc mà.

ATARBOX: Em rất vui. Em đi nhé.

VALLEYGUY: OK. Hẹn gặp lại em sau. Giáng Sinh vui vẻ.

... Mặc dù trong nhà lạnh lẽo, tôi cảm thấy ấm lòng khi ra khỏi mạng. Mark quả thật cởi mở khi lắng nghe cảm xúc của tôi về chuyện bơi lội. Còn quan trọng hơn thế, anh ấy không phán xét tôi hay hành động như muốn điều gì đó ở tôi. Có vẻ anh ấy rất hiểu tôi và dần dần tôi trở nên cởi mở với anh ấy hơn. Tôi đã tâm sự với anh ấy những chuyện mà tôi chưa từng nói với ai. Tôi biết anh ấy là người bạn tốt của tôi.

Trong khi mọi người đang thư giãn trong kỳ nghỉ lễ, đội bơi chúng tôi lại có kế hoạch tập luyện suốt cả tuần từ sáng đến chiều. Hai người bạn trong đội của tôi là Maribeth và Jennifer sẽ phải đi mất một tiếng đồng hồ mỗi chiều từ nhà đến chỗ tập luyện. Để khỏi mất công, chúng tôi thỏa thuận rằng suốt tuần đó bọn họ sẽ ở lại nhà tôi. Tôi rất mong họ đến, nghĩ rằng điều đó sẽ làm cho tuần lễ bơi của chúng tôi vui vẻ.

Sau 5 phút ta tán về môn bơi và ngao ngán nghĩ đến một tuần dài dằng dặc phía trước, chúng tôi bắt đầu nói chuyện về sex. Nằm trong bóng tối bạn không thể nhìn thấy mắt nhau nên mọi chuyện trở nên dễ nói hơn.

Ở tuổi mười ba, tôi không quan tâm đến việc quan hệ tình dục. Trừ khi tôi bị hăm hiếp, nếu không tôi sẽ không làm điều đó chừng nào tôi chưa kết hôn hay ít nhất là đính hôn. Nhưng tôi có thể hình dung mình lâm vào tình huống khi chỉ còn thiếu mỗi việc ấy thôi. Tôi muốn biết khi yêu nhau, đến khi nào mình để cho bạn trai sờ soạng. Khi nào thì bạn phải "thối kèn"? Có đúng rằng bạn nên cho phép người con trai mà bạn hẹn hò luồn tay vào trong váy bạn? Từ những chuyện tôi nghe được từ những buổi tiệc tùng và những người bạn khác của tôi, tôi biết nhiều bạn gái đang làm như vậy, nhưng tôi đã mất nguồn thông tin sống động đó từ khi Karen bắt đầu hẹn hò với Peter và không có thời gian chơi với tôi.

Maribeth là người có kinh nghiệm nhất trong tất cả những bạn bè tôi. Bạn ấy thừa nhận

mình đã bị sờ mó, điều này làm tôi thấy kinh tởm. Và tôi muốn biết tại sao Maribeth lại để cho chuyện đó xảy ra. Maribeth cười to rồi nói, "Nó cứ vậy mà xảy ra thôi, Katie à".

Tôi không muốn tin. Tôi muốn nói, không thể có chuyện một gã trai cứ thế cởi quần mình ra rồi luồn tay vào người mình như thế được, phải không? Nhưng Maribeth không giải thích gì thêm, thế là tôi chuyển đề tài. Tôi muốn biết điều đó kéo dài bao lâu và bạn phải làm gì khi anh ta sờ soạng như vậy. Maribeth giải thích rằng bạn chỉ việc để anh ta chạm vào người và mặc cho anh ta sờ soạng lâu bao nhiêu tùy thích. Bạn cứ việc ngồi đó mà thôi. Tôi phải mất một lúc lâu để hình dung ra cảnh tượng này. Liệu bạn có đạt được cực khoái khi bị sờ mó như vậy không? Tôi tự hỏi mình như thế. (Mặc dù đã đọc nhiều tạp chí nhưng tôi vẫn không hiểu lắm cực khoái là thế nào, nhưng tôi vẫn tò mò muốn biết). Maribeth nói rằng bạn không thể đạt cực khoái trong khi bị sờ mó. Cực khoái chỉ có khi bạn quan hệ tình dục thật sự thôi.

Giờ thì tôi thực sự bối rối. Tôi đọc được nhiều lần trong tạp chí Marie Claire rằng sự va chạm là một điều gì đó khá thân mật và nhạy cảm. Dường như Maribeth chẳng cảm thấy như vậy chút nào.

Maribeth không cho tôi biết bạn ấy còn trinh hay không, vì tôi nghĩ bạn ấy đang bối rối. Dù vậy, tôi nghĩ rằng đối với Maribeth trinh tiết không phải là vấn đề quan trọng.

Trong những cuộc nói chuyện như vậy, Jennifer rất ít lời. Bạn ấy chưa từng có người bạn trai thực sự nào, cũng chẳng phải người dễ để cho hôn và dễ chuyện trò. Nhưng dường như Jennifer rất hứng thú với những gì mà tôi và Maribeth trao đổi với nhau.

Khi tôi nằm trên giường lắng nghe tất cả những chi tiết riêng tư trong các cuộc tình ái của Maribeth với những chàng trai, tôi tuyệt đối không hé một lời về mối quan hệ giữa tôi với Mark. Chúng tôi chỉ nói chuyện về sex chứ không phải về những mối quan hệ, thế nhưng giữa Mark với tôi không phải là quan hệ thể xác. Quan hệ giữa hai chúng tôi có gì đó cao hơn lứa tuổi thiếu niên và những vấn đề sinh lý. Đó là một tình bạn sâu đậm. Thế nên tôi không nói cho hai bạn ấy nghe về Mark nhưng, một cách âm thầm, điều này làm tôi thấy tự tin hơn, biết mình đang giao du với một người nhất định quan tâm đến chính tôi chứ không phải chỉ quan tâm đến những bộ phận của thân thể tôi.

Thời gian qua, Mark đã thay thế Karen trở thành người bạn tâm tình chính của tôi.

Phần 9

Tháng giêng năm đó, tôi bị bệnh mùa đông ngay ngày đầu năm đi học. Tôi bệnh đến nỗi hầu như không nói chuyện điện thoại được và cũng không lên mạng. Thế có nghĩa là tôi không nói chuyện với Mark suốt hơn một tuần liền...

...Khi tôi cảm thấy khá hơn và kiểm tra mail, tôi thấy Mark đang lên mạng, anh hỏi vừa qua tôi đi đâu. Sau khi tôi bảo anh rằng tôi bị bệnh, Mark nói anh không muốn mất liên lạc với tôi lâu như thế thêm một lần nữa. Anh còn nói thêm, nếu biết tôi bị bệnh như vậy thì anh đã ngày nào cũng gọi điện để chắc chắn là tôi vẫn bình an.

Vào khoảng thời gian này tôi và Mark trao đổi ảnh cho nhau. Anh đã gửi cho tôi vài tấm hình anh chụp tại công viên Disney World. Tôi tự nhủ không biết anh đến đó với ai. Nói gì thì nói, Disney không phải là điểm đến dành cho một gã độc thân. Tôi không có ấn tượng lắm về bề ngoài của anh nhưng rõ ràng anh khá trẻ, trông gọn gàng tươi tắn, mà thật ra tôi cũng chỉ quan tâm chừng đó.

Tôi giấu những tấm ảnh trong phòng, trong ngăn kéo trên cùng của tủ quần áo, vì tôi biết nếu ai đó không hiểu về quan hệ giữa chúng tôi mà bắt gặp thì sẽ nghĩ thế nào. Với lại, trong cách Mark than phiền về ngoại hình hơi lùn của tôi có cái gì đó làm tôi dâm lo lắng. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu chúng tôi có quá thân mật với nhau chẳng. Tôi biết tôi nghĩ về anh ngày càng nhiều. Tôi để mặc trái tim dẫn dắt mình vào mối quan hệ này, và nó cho tôi biết đây là một tình bạn trưởng thành, chín chắn.

Mối quan hệ giữa tôi và Mark trở nên mạnh hơn vào khoảng gần sinh nhật tôi, ngày 26 tháng 1. Tôi sắp bước sang tuổi mười bốn, chẳng phải là một sự kiện trọng đại gì nhưng tôi thấy thật sự phấn khích cũng như hồi lễ Giáng Sinh. Một phần là vì tôi sắp chia tay tuổi mười ba, độ tuổi mọi người cho là gắn liền với sự ngờ nghệch của tuổi teen. Đêm trước ngày sinh nhật tôi cứ trăn qua trở lại suốt trên giường.

Tôi thức giấc vào khoảng hai giờ sáng và dù cố mấy cũng không sao ngủ lại được. Chẳng ích gì cứ nằm thao thức mãi trong khi tôi có thể làm cái gì đó, chẳng hạn như làm bánh kem mang vào trường. Tôi đi xuống lầu, bước khẽ để không làm mọi người thức dậy.

Tôi thích tự tay làm bánh. Tôi thích cảm giác quên mình trong một công trình - đo lường, pha trộn, nướng, cho vào ngăn đá. Tôi cũng thích bếp lò tỏa mùi thơm ngọt ngào và hơi ấm lan tỏa khắp nhà bếp.

Sau khi đặt giờ, tôi quyết định sẽ lên mạng để cho qua thời gian đến khi bánh nướng xong. Tôi bước trên hành lang lát gạch gõ vào phòng học, bật màn hình chiếc vi tính mới được bố mẹ cho trong dịp lễ Giáng sinh. Tôi nhìn những đám mây bay trong khi Windows bắt đầu khởi động. Tôi gõ biệt danh (nick) - mà tôi đã đổi thành katie26 - rồi đợi nối kết.

Khi cuối cùng cũng lên mạng được, tôi làm theo thói quen thường lệ, nghĩa là bắt đầu tìm Mark. Tôi di chuột khắp miếng đệm và cảm thấy hòn bi trong con chuột cứ trượt. Tôi nhấp vào chatroom dành cho tuổi teen và xem xem có anh Valleyguy ở đó không.

KATIE26: Chào Mark, Katie đây. Tôi viết khi thấy biệt danh của anh trên màn hình.

VALLEYGUY: Chào Katie. Chúc mừng sinh nhật thứ 13!

KATIE26: Cảm ơn. Nhưng em 14 tuổi rồi mà.

VALLEYGUY: Anh xin lỗi nhé, thì 14 vậy.

KATIE26: Không sao.

VALLEYGUY: Em đừng lớn nữa thì hơn, bởi nếu không chả mấy chốc em sẽ quá già và không muốn nói chuyện với anh nữa.

KATIE26: Không thể nào.

VALLEYGUY: Ở đó bây giờ là nửa đêm phải không?

KATIE26: Em không ngủ được. Em xuống lầu và quyết định nướng bánh sáng mai mang vào trường mừng sinh nhật.

VALLEYGUY: Thật là buồn cười. Em nên có cái gì đó thật đặc biệt trong ngày sinh nhật của mình chứ, anh thì anh biết đó là cái gì.

KATIE26: Cái gì?

VALLEYGUY: Sao em không đến đây chơi một hôm?

KATIE26: Hả?

VALLEYGUY: Đến đây gặp anh.

KATIE26: Mark à, anh ở Los Angeles chứ không phải ở New York. Em không thể vì một cái tới đó gặp anh được.

VALLEYGUY: Thật đấy, nếu em muốn em sẽ làm được. Người ta vẫn làm thế đấy thôi.

KATIE26: Ngay cả với một con nhóc 14 tuổi sao?

VALLEYGUY: Vài đứa ở đây, như mấy diễn viên nhí ấy, cứ một mình đi khắp nơi mà chẳng có gì xảy ra cả. Em chỉ việc gọi taxi, bảo họ đưa em đến sân bay, sau đó lên máy bay đến California.

KATIE26: Ngay hôm nay sao?

VALLEYGUY: Em có thể có mặt ở đây lúc 12 giờ. Em ở chơi một ngày, sau đó lấy chuyến bay đêm về đến nhà lúc 24 giờ.

KATIE26: Thật sự làm cách này được sao?

VALLEYGUY: Thậm chí anh sẽ gọi xe và đặt máy bay cho em, anh sẽ cho họ số thẻ tín dụng và thanh toán mọi thứ.

KATIE26: Em thực sự rất thích, anh Mark à, nhưng anh biết không thể làm vậy được mà.

VALLEYGUY: Đó chả phải là một giấc mơ đẹp xinh xinh sao?

KATIE26: Vâng, khi nào lớn lên chắc hẳn em sẽ làm thế bất cứ lúc nào.

VALLEYGUY: Thế thì có khác gì cứ quanh quẩn mãi một xó.

KATIE 26: Bánh nướng xong rồi. Em phải đi đây.

VALLEYGUY: Được thôi Katie à. Khi nào chúng ta có thể nói chuyện lại đây?

KATIE 26: Em bận lắm nhưng em sẽ tìm anh mỗi khi em lên mạng.

VALLEYGUY: Anh cũng vậy.

KATIE 26: Tạm biệt anh nhé.

VALLEYGUY: Tạm biệt em. Sinh nhật vui vẻ nhé! Anh sẽ luôn nghĩ đến em.

KATIE 26: Em cũng vậy. Tạm biệt!

Chúng tôi đâm ra ngày nào cũng gọi điện cho nhau ngoài việc gửi email. Nói chuyện với Mark thật dễ chịu, ngày nào tôi cũng mong đến giây phút ấy. Tôi cởi mở lòng mình với Mark hơn với bất cứ ai trước đây. Anh ấy có khiếu hài hước mà tôi thấy thật là hấp dẫn.

Nói chuyện với Mark luôn làm cho tôi dễ chịu. Điều này khiến cho việc giữ kín mọi chuyện

về Mark càng thêm khó khăn hơn. Anh ấy là điều tuyệt vời nhất trong đời tôi, và việc giấu không tiết lộ về anh thật không hay một chút nào. Tôi cần phải giải quyết những tình cảm đang lớn dần lên với Mark bằng cách nào đó. Hoặc tôi phải cứ để tình cảm của mình lớn lên thành tình yêu, hoặc tôi phải quên anh đi. Vì thế tôi nhanh chóng quyết định tham gia chuyến du lịch đến Italia do trường tổ chức. Tôi quyết định dùng khoảng thời gian xa cách này để giải quyết mọi khúc mắc trong tâm trí mình, trong trái tim mình, một lần cho mãi mãi.

Phần 10: CHIA XA

Karen và tôi đã đăng ký dự chuyến du lịch Italia do trường tổ chức từ trước khi anh trai Karen bị bệnh, trước khi thấy rõ rằng tôi và Karen đang dần trở nên xa cách. Khi đến thời hạn đi, tôi hy vọng chuyến đi sẽ tạo cơ hội cho chúng tôi nối lại tình bạn.

Tôi cũng định sẽ dùng những khoảng thời gian khi chỉ có một mình để nghĩ về Mark. Tôi cũng hơi lo vì bấy lâu nay chúng tôi đã dành quá nhiều thời gian để chat trên mạng và điện thoại cho nhau. Khi tôi bảo Mark rằng tôi sẽ đi chơi, anh ấy muốn tôi khi đến Italia sẽ gọi điện cho anh ấy. Như vậy là quá nhiều. Không có lý gì để tôi gọi cho anh ấy cả. Thay vì vậy, không gọi điện cũng chẳng gửi email, tôi mới có thể xem xét mối quan hệ với Mark mà không có sự chi phối của anh ấy. Một phần trong tôi hy vọng tôi sẽ đi đến kết luận rằng anh ấy không hợp với tôi. Nhưng tôi cũng biết tình cảm tôi dành cho Mark thật mạnh mẽ, có lẽ mạnh hơn bất cứ tình cảm nào mà tôi đã dành cho người khác trước đây.

Chúng tôi khởi hành từ New York đến Roma bằng máy bay và ngay lập tức đến Milan. Sau đó là một cuộc hành trình dài cả tuần bằng xe buýt qua những thành phố Venice, Siena, Florence, Sorrento, Capri, Pompeii, cuối cùng lại trở về Roma.

Tôi đã hy vọng mình có thể quên được Mark nhưng thay vào đó tôi thấy mình càng nhớ anh ấy nhiều hơn. Mỗi khi ngồi trên xe buýt và nghe nhạc bằng tai nghe, tâm trí tôi lang thang nhớ về Mark. Tôi nghĩ đến cái cách anh ấy làm tôi cười, đến việc anh ấy đã yêu cầu tôi phải thay đổi cách nghĩ về cuộc sống. Anh ấy là người đầu tiên trong đời tôi đã nhận ra rằng tôi có quá nhiều áp lực. Anh ấy cũng làm cho tôi nhận thấy mình đã lớn nhanh đến thế nào, đã khuyến khích tôi

nên nghĩ ngợi thư giãn và hài hước hơn. Mỗi khi tuyết rơi, Mark lại bảo tôi, "Ra ngoài trời đắp người tuyết đi em. Làm con nít đi nào!".

Mỗi khi Mark nói vậy, tôi lại cảm thấy anh thật sự quan tâm đến tôi, thật sự hiểu về cuộc đời tôi và những gì tôi đã trải qua. Có lẽ tôi đã được quan tâm quá nhiều. Có lẽ anh hiểu tôi rõ nhất trong số những người tôi từng quen trước đây. Nghĩ vậy tôi càng thấy mình gần gũi anh hơn. Điều đó cũng đưa đẩy tôi đi đến quyết định về tình cảm của mình dành cho anh. Khi bắt đầu khởi hành đến Italia, tôi đang cân nhắc việc chấm dứt tình bạn giữa chúng tôi. Nhưng đến khi trở về, tôi lại bắt đầu nghĩ tình cảm tôi dành cho Mark không phải tình bạn mà là tình yêu.

Ý nghĩ rằng tôi có thể yêu Mark và có thể được Mark yêu càng được củng cố thêm bằng kinh nghiệm của tôi với những chàng trai Italia. Khi còn ở nhà tôi biết mình không phải là cô gái đẹp nhất và cứ lo không biết mình có hấp dẫn chút nào không. Khi đến Italia, cánh đàn ông ở đó đã làm tôi cảm thấy mình cũng có chút hấp dẫn đấy chứ.

Sự tự tin mà tôi có được nhờ sự kiện đó, kết hợp với việc tôi nghĩ về Mark không ngừng trong suốt tám ngày qua, khiến cho tôi nhận ra mình đã yêu anh ấy. Tôi từ từ nhận ra rằng tuy không cảm thấy sự hấp dẫn về thể xác nhưng với tôi điều ấy không đáng kể. Tình cảm của tôi sâu xa hơn thế nhiều. Tôi yêu cái cảm giác khi nói chuyện với anh. Tôi thán phục sự thông minh và tính hài hước của anh. Tôi nghĩ đến thành công của anh với tư cách một con người. Và thay vì cảm thấy vững vàng tự lập, tôi phải chật vật đấu tranh với cái cảm giác thiếu vắng anh.

Tôi không nghĩ rằng Mark sẽ nhớ tôi khi tôi đi chơi, nhưng tôi cũng hy vọng là anh sẽ nghĩ về tôi như tôi đã nghĩ về anh. Khi về đến nhà tôi nhận được một bức thư điện tử của anh:

VALLEYGUY: *Chào Katie!*

Chào mừng em đã trở về nhà. Anh Thực sự rất nhớ em. Em có vui không?? Anh hy vọng là có. Anh đang rất khao khát nghe em kể Mọi Điều về chuyến đi. Anh cứ mong là em sẽ gọi lại cho anh. Nếu không thì cũng chẳng sao đâu. Anh biết là em rất bận mà.

Lý do khiến anh không biết là anh đang ở Miami, FL chứ không phải LA. Anh đã đến đây ngay sau ngày em đi (thứ Bảy). Anh đi với mẹ anh và vẫn đang ở đây. Thực ra anh đã viết thư cho em từ hai hôm trước khi em trở về kia. Nói thế để cho em thấy anh đang nghĩ về em và từ hôm ấy đến giờ vẫn luôn nghĩ về em.

Anh sẽ ở Miami vài ngày nữa, rồi trước khi trở về nhà, anh muốn đáp máy bay đến thăm em, được không? Thế có được không em? Nói cho anh biết nhé.

Ngay khi em nhận được thư này, hãy viết mail cho anh biết khi nào anh có thể gọi cho em. Cho anh biết ngày giờ chính xác, anh sẽ gọi cho em để lên kế hoạch. Mong em khỏe! Rất mong được gặp em.

Yêu em,

Anh.

Tôi mỉm cười trước màn hình vi tính trong khi đọc bức mail. Đây là lần đầu tiên trong đời tôi thấy mình được yêu, hay ít nhất là cảm thấy điều mà tôi nghĩ là tình yêu, từ một người con trai. Tôi muốn gặp anh hơn bất cứ ai trên thế giới này, nhưng tôi nghĩ sẽ không dễ gì giải thích về anh với gia đình tôi. Tôi gửi cho Mark một bức mail dài, nhắn với anh là bây giờ chưa phải là thời điểm thích hợp để gặp nhau. Mark hồi âm như sau:

VALLEYGUY: *Anh rất thích bức thư của em, và muốn nhận xét nhiều điều ngay bây giờ nhưng anh THỰC SỰ muốn nghe giọng nói của em và nói chuyện với em như một con người bằng xương bằng thịt! Anh thật sự đang có những tình cảm mãnh liệt với em, Katherine ời. Cuối cùng anh đã biết điều đó. Anh hiểu điều đó vô cùng!*

Anh không sao xua được hình ảnh em ra khỏi tâm trí mình. Hình ảnh em xuất hiện trong mọi ý nghĩ anh. Và em biết sao không? Thật tuyệt vời! Anh xiết bao sung sướng trong lòng khi biết rằng anh đang nghĩ về em, rằng người con gái tuyệt vời nhất đã bước vào cuộc đời anh.

Biết rằng Mark cũng có cảm xúc như tôi, mối quan hệ chúng tôi càng trở nên đẹp đẽ hơn. Cả hai chúng tôi đều đi đến một kết luận chung khi tôi đi nghỉ ở Italia. Chúng tôi cần nhau. Và tôi muốn gặp Mark giá như có cách nào đó.

Giờ thì tôi đã biết Mark quan tâm đến tôi nhường nào, và tôi quyết định kể chuyện này cho một người duy nhất. Đó không phải là chị tôi hay là Karen mà là một người bạn khác tên là Ashley. Tôi dần trở nên thân thiết với cô ta từ khi tình bạn giữa tôi với Karen phai nhạt dần.

Chuyện xảy ra khi chúng tôi về nghỉ đêm ở nhà Ashley sau khi đi bơi về. Chúng tôi vừa ăn kem vừa uống Coca trên giường và để mở đèn. Lúc đó Ashley đang mê một anh chàng tên John. Vừa kể cho tôi nghe về anh chàng đó xong, Ashkey lập tức hỏi tôi: "Thế cậu đã mê anh chàng nào chưa, Katie?".

Tôi nghĩ tốt nhất là chẳng nói gì về Mark cả. Nhưng tôi cũng không cảm thấy mình đang nói dối. ý tôi là tình cảm tôi với Mark đâu chỉ là sự si mê nhất thời, nó sâu xa hơn thế nhiều.

Phần 11

"Chẳng ai cả. Tôi nói rồi với tay lấy lon Coca đặt lên tấm thảm trắng. "Không, không ai cả, Ashley nói giễu tôi bằng giọng phát âm của người Anh. "Không, nhưng mình đã nói chuyện với một người trên mạng AOL...". "Thế cơ à? Có ngộ lắm không Katie?".

"Không, chúng tớ chỉ mới nói chuyện từ tháng chín thôi". "Anh chàng ấy là ai? ở đâu?". "Anh ấy ở California, gần Los Angeles. Anh ấy hai mươi ba tuổi". "Hai mươi ba tuổi á?". "Ừ...". "Katie,

này, anh ta chỉ muốn nói chuyện với cậu về tình dục thôi".

"Không, thật sự chúng tớ chưa bao giờ nói chuyện về tình dục cả". "Thế cậu không phô cơ thể mình trên webcam cho anh ta xem chứ?". "Ashley, đừng bậy bạ vậy. Cậu biết rõ mình kia mà". "Mình cứ tưởng mình hiểu cậu, nhưng hóa ra mình chẳng hiểu gì cậu cả".

Internet thì vẫn còn mới lạ với rất nhiều người. Ashley biết về AOL, thậm chí bạn ấy còn có account riêng. Nhưng bạn ấy thực sự chưa thử nói chuyện với ai đó trên mạng cả.

"Ashley này, anh ta thật sự là người rất tuyệt vời, rất thông minh". Tôi bắt đầu cảm thấy hối tiếc đã kể cho Ashley nghe. Anh ấy rất chu đáo và nhạy cảm. Bạn biết đấy, cũng có vài anh chàng như vậy. Có lẽ những anh chàng ta biết thì không được thế, nhưng thực sự có những anh chàng như vậy mà".

"Katie này, thật sự anh ta chỉ muốn nói chuyện với bạn về tình dục thôi. Anh ta chỉ đang nhử cậu bằng ba cái thứ nhảm nhí này để về sau có thể làm đủ chuyện bậy bạ với bạn và bạn sẽ chấp nhận".

Ashley đã cho tôi thấy rằng chẳng ai có thể hiểu được mối quan hệ này giữa chúng tôi. Hơn thế nữa, gần đây Mark có nói với tôi thật ra anh ấy không phải hai mươi ba mà là ba mươi một tuổi. Tôi chẳng lấy làm buồn vì chuyện đó bởi vì giờ đây tôi không thể hình dung mình có thể để mất anh. Tuy nhiên điều đó càng làm cho khoảng cách tuổi tác giữa hai chúng tôi càng nghiêm trọng hơn dưới mắt mọi người. Vì thế tôi lại quyết định cách tốt nhất là cứ giữ kín chuyện hai chúng tôi.

Chúng tôi càng thân nhau hơn, Mark dường như lại càng lo lắng về việc mối quan hệ giữa chúng tôi sẽ bị người khác phát hiện. Anh viết đi viết lại rằng "Nhớ đừng nói cho mẹ em biết chuyện hai chúng ta nhé".

Tôi không cần anh phải bảo tôi như vậy. Tôi chẳng bao giờ có ý định kể cho cha mẹ tôi nghe. Cách duy nhất để cho họ biết chuyện này là chờ đến khi tôi mười tám tuổi, nếu như lúc đó chúng tôi vẫn còn ở bên nhau.

Chưa bao giờ Mark thông cảm với tôi đến thế. "Anh sẽ làm tất cả mọi thứ cho em, Katie à", anh nói. "Em biết là anh đủ tiền để mua cho em hầu như tất cả mà, kể cả bầu trời". "Mark, anh biết là em đâu cần những thứ như thế". "Vậy nếu anh đến thăm em thì sao? Em sẽ xử sự thế nào?".

Tối đó tôi ở nhà có một mình. Tôi chỉ mới mang cái máy nghe nhạc xuống phòng khách, nhưng điều anh vừa nói khiến tôi khựng lại. "Anh thật sự muốn nhìn thấy em bằng xương bằng thịt. Thế sẽ tốt hơn nhiều so với chỉ trò nói chuyện trên mạng hay qua điện thoại. Anh sẽ làm cho em cười. Em biết anh thế làm được mà, đúng không?".

Mark im lặng nghe tôi đàn một khúc. Tôi đánh xong một bài ngắn rồi sang bài khác, đến nửa chừng một nhịp thì Mark nói: "Nếu anh đến Texas thì sao?". Lúc đầu tôi không biết nói gì. "Katie à, thế nếu anh bay từ California đến đó để gặp em thì sao?". "Em sợ bây giờ chưa phải lúc thích hợp đâu. Đó là cuộc thi toàn quốc, anh biết mà. Em sẽ phải chịu nhiều áp lực lắm".

Thế chúng ta bao giờ mới ở bên nhau?". "Ý anh là sao?". "Katie này, thế em có muốn gặp anh không?". "Có chứ". "Vậy thì được rồi. Cứ thế nhé. Anh không thể đợi thêm được nữa". Anh hỏi tôi xem anh có thể ở cùng khách sạn mà đội tuyển của tôi đã đặt trước hay không. Tôi trả lời được, nhưng bảo anh là tôi chưa bao giờ xem qua chỗ đó nên anh đừng hy vọng gì nhiều.

Hôm trước khi lên đường tôi hồi hộp như thế đó là đêm Giáng sinh hay trước ngày sinh nhật vậy.

Khoảng mười giờ tối thì Mark gọi cho tôi. Tôi rất hồi hộp khi nghe giọng của anh. Trong tâm trí tôi, Mark không còn là người bạn thân mà tôi chat trên mạng. Anh đã trở thành tình yêu của đời tôi. Tôi yêu cách anh nói chuyện. Thật êm dịu và ngọt ngào. Tôi nằm ngửa trên giường, cảm thấy rất thoải mái, vui vẻ và được yêu thương.

Đúng lúc đó, hình như tôi nghe giọng nói của một người phụ nữ ở đâu đó đằng sau Mark tại nơi anh đang ở. "Chờ chút nhé", anh nói, rồi dùng tay che ống nghe điện thoại. Khi buông tai nghe ra, anh cười sáng khoái rồi nói với tôi: "Anh xin lỗi nhé".

"Ai đấy?", tôi hỏi. "à, chị dâu anh đấy mà. Chị ấy đến thăm anh", Mark nói.

Tôi nhớ Mark chưa từng nói với tôi là mình có một người anh, nhưng tôi bỏ qua chuyện đó.

"Khi đến Dallas anh muốn gặp em càng sớm càng hay", anh nói. "Em không biết mình sẽ ở đâu, nhưng anh có thể gửi cho em tin nhắn ở chỗ tiếp tân khách sạn". "Em có được ở phòng riêng không?". "Em ở chung với bạn Ashley. Tuy nhiên chắc là phòng sẽ đăng ký tên em". "Anh muốn dành càng nhiều thời gian càng tốt ở bên em. Có quá nhiều điều anh muốn hỏi, có quá nhiều điều anh muốn nói với em về bản thân mình. Được gặp mặt nhau thì tốt hơn biết mấy".

Phần 12: BÊN NHAU

Ashley và tôi ở chung một phòng hai giường đôi.

Đêm đó trước khi đi ngủ chúng tôi gặp nhau dưới tầng trệt dùng bữa ăn nhanh. Tôi ngồi cùng bàn với Ashley và Elizabeth. Mẹ tôi, các huấn luyện viên và các phụ huynh khác ngồi xa chúng tôi. Tôi căng thẳng đến mức không thể ăn hết món mì ống.

Lúc chuông điện thoại reo là 9h37 phút. Tôi lăm bắm Alô và dây điện thoại rớt tung trong tay tôi.

"Xin chào", anh nói. Có một chút hồi hộp trong giọng nói của anh.

Tôi đứng trước cửa phòng Mark cả một phút, nhìn tấm biển Xin để riêng tư treo trên quả đấm cửa, cố tự trấn an mình. Bây giờ tôi sắp được gặp người tôi yêu. Anh ta biết rất nhiều về tôi nhưng cũng là rất ít.

Tôi chờ đợi gặp một người đàn ông thanh mảnh theo như tấm hình của anh ta. Nhưng khi Mark mở cửa, tôi quá sốc khi thấy Mark cực kỳ lùn. Bởi tôi vốn đã thấp nên tôi luôn cho rằng ai người ta cũng cao bằng tôi hoặc cao hơn. Mark nhỏ xíu. Đã vậy anh ta là người gầy nhất tôi từng gặp.

Về sau Mark nói anh ta đã ghì lấy tôi ngay nơi cửa nhưng bây giờ tôi không nhớ. Có thể điều đó đã xảy ra nhưng dù sao tôi không dám chắc. Anh ta bước tới sofa rồi mời tôi cùng ngồi. Nhưng thay vì ngồi ở sofa tôi đến ngồi ở chiếc ghế đối diện anh ta. Tôi ngồi xuống và nhìn Mark chăm chú hơn.

"Chuyến đi của em thế nào?". "Dạ được" - tôi không thể suy nghĩ đủ rõ ràng để nói gì hơn nữa. "Anh đói lắm. Em đói không? Thực sự anh đã không ăn gì suốt ngày hôm nay. Sao em không lên phòng mặc đồ jean gì đó rồi đi ra ngoài với anh?", Mark nói.

Đi ra ngoài ư? Bây giờ đã gần mười giờ. Sáng sớm là tôi phải dậy rồi. Hơn nữa tôi mới mười bốn tuổi. Tôi không thể rời khỏi khách sạn mà không nói cho ai biết.

"Mark à, em ăn rồi. Hơn nữa, bây giờ đã khuya rồi, anh không thấy sao?". "Anh từng ở những khách sạn còn tồi hơn - đột nhiên Mark đổi chủ đề - Nhưng ở đây thực sự là khá rẻ, ý anh là em vào đây xem cái phòng tắm nè".

Mark đứng dậy và tôi bước theo anh ta. Mark đợi cho đến khi tôi đứng dậy thì lấy tay đặt sau lưng tôi để đẩy tôi đi. Chưa có ai làm như vậy với tôi trước đây cả. Và sự đụng chạm với Mark đã làm tôi đột nhiên hiểu ra rằng tôi cảm thấy khó chịu với anh ta đến thế nào.

"Đứng yên nào Katie", anh ta nói. Rồi Mark đặt tay lên hai vai tôi mà nhìn vào tấm gương sau lưng tôi. Anh cứ nghĩ là em cao hơn.

Tôi cũng muốn nói với anh ta là tôi cũng tưởng anh ta cao hơn nhiều cơ. Nhưng tôi không nói. Em chẳng đã nói với anh rằng em thấp là gì. Tôi chỉ ấp úng được có thế.

Mark muốn cho tôi xem cái đồng hồ mới mà anh ta đã mua. Rồi anh ta lao bổ vào phòng để lấy. Tôi bước theo và Mark đưa nó cho tôi. Trọng lượng và phẩm chất của chiếc đồng hồ làm cho tôi nghĩ nó được làm từ vàng khối.

"Vàng thật ư? ý em là nó bằng vàng khối à?" "Dĩ nhiên rồi. Sao em còn hỏi nữa?"

Anh ta nắm tay tôi để ngắm nhìn cái đồng hồ Seiko của tôi. Khi làm thế, anh ta cũng nhìn lướt qua sợi dây chuyền của tôi. Đó là sợi dây chuyền vàng mười bốn cara với vị Phật cười được khắc bằng ngọc bích. Mark để vị Phật đó lên tay mình.

"Thật là đẹp, Katie à. Anh thực sự rất thích". "Bà em cho em đấy. Bà mua ở Thái Lan". "Và mắt em rất đẹp".

Mark bước lại gần tôi hơn một chút, nhìn vào mắt tôi và chạm nhẹ tay lên vai tôi, eo tôi. Chưa có người đàn ông nào sờ chạm tôi kỹ như thế.

"Đưa tay cho anh, anh ta nói. Anh có thể xem chỉ tay vận mệnh của em đấy".

Tôi chìa bàn tay phải ra. Anh ta lật ngửa tay tôi để xem những đường chỉ tay ẩn giấu vận mệnh. Mark bắt đầu vuốt ve đường sinh mệnh. "Anh có thể nói ngay là em sẽ có một cuộc đời giàu có và trường thọ". Anh tiếp tục vuốt ve bàn tay tôi. Cảm giác thật dễ chịu. Nhưng khi tôi thử giật tay về, anh ta lại nắm chặt hơn. Thật khó tập trung vào những điều mà hẳn chúng tôi đang nói bởi vì sự chú ý của tôi dồn hết vào bàn tay anh đang vuốt ve tôi. Bàn tay anh có một sức mạnh khác với tôi. Da anh thật trơn mịn. Những đường chỉ tay nhỏ dường như rạch ròi

hơn, và lông trên lưng bàn tay anh dường như thấy rõ hơn.

"Katie à, suốt ngày hôm nay anh nghĩ về em - Mark nói dịu dàng - Và anh luôn nghĩ đến lúc này".

Điều này. Tôi biết điều này có nghĩa là gì. Anh ta muốn hôn tôi. Tôi rùng mình lo lắng, không phải vì tôi không muốn mà vì tôi chưa có kinh nghiệm.

Tôi vẫn không nhúc nhích khi anh ta sáp đến gần tôi. Tôi nhắm mắt lại và cảm thấy hơi nóng gương mặt anh tiến lại gần hơn. Tôi muốn mình là một người biết hôn cừ. Không phải bởi người ta mong chờ ở tôi điều đó. Cũng không phải vì tôi bị cuốn đi trong đam mê. Tôi muốn thế bởi đó là điều tôi muốn cho Mark, và bởi tôi cũng không muốn chối từ.

Lưỡi chúng tôi gặp nhau và tôi cảm thấy lưỡi của anh nằm dưới lưỡi tôi. Nó dày, ẩm ướt và ấm áp. Tôi cảm thấy vài cọng ria còn sót lại chưa cạo của Mark chạm vào tôi và tôi chợt nhận ra rằng đây là một người đàn ông trưởng thành đang trao tôi nụ hôn đích thực đầu tiên, chứ không phải một cậu nhóc tuổi teen hay cùng tuổi với tôi.

Một điều gì đó đã gãy vỡ trong tôi. Giờ đây tôi chẳng muốn vậy chút nào. Nhưng tôi không nói được. Tôi ngượng ngùng tách ra khỏi anh. Mark vén áo sômi của tôi rồi sờ soạng ngực tôi. Dường như giờ đây sức mạnh bàn tay anh có một ý nghĩa khác hẳn. Đau, nhưng tôi không nói gì. Tôi cảm thấy hoàn toàn tê liệt. Và ngay lúc đó tôi nghĩ không lẽ mình mắc nợ Mark điều này?

"Ráng lên bé cưng, thư giãn đi nào!"

Mark cố gắng sờ soạng đáy quần pijama của tôi qua đường khuy mở ngỏ. Tôi nhắc tay anh ra. Anh ta lại làm lại và tôi lại nhắc tay anh ra. Lần này anh ấn tay mạnh vào để tôi biết rằng anh ta không muốn bị chối từ nữa.

Thay vì giận dữ và la hét anh hãy ngừng lại, tôi bối rối và cảm như hén. Tôi cứ tưởng Mark tốt hơn nhiều kia. Tôi hình dung anh ta kiên nhẫn, tử tế và rộng lượng. Anh ta sẽ quan tâm đến tôi. Nhưng giờ đây rõ ràng là anh ta chắc chắn muốn quan hệ tình dục với tôi. Đó là mục đích của cuộc gặp gỡ này.

"Em yêu anh!", tôi nói.

Tôi nói với Mark như vậy vì muốn anh biết tôi ngưỡng mộ anh đến thế nào. Anh có tất cả những phẩm chất mà tôi vẫn hình dung một người trưởng thành phải có. Và khi thấy anh chẳng đáp lại gì, tôi biết mình đã nhầm về anh ta, về chính tôi, về tình yêu và về mọi thứ.

Phần 13

Tiếng gõ cửa to đến mức làm tôi hoảng loạn. Tôi chưa bao giờ khiếp đảm như vậy. Tiếng gõ cửa nghe như thể có một người khổng lồ đang động ầm ầm lên cửa.

Giật mình bởi tiếng gõ cửa, cả hai chúng tôi cùng ngồi dậy. Mặt Mark trắng bệch như tờ giấy. Tôi biết và tôi nghĩ anh cũng biết ai đang gõ cửa phòng này. "Tôi có thể giúp được gì?", Mark hỏi vọng ra. "Có Katie Tarbox ở đây không?". Điều đầu tiên tôi nghĩ đến là vẻ thất vọng mà tôi sẽ thấy trên mặt mẹ tôi khi cửa mở. Tôi không muốn cho bà biết những gì tôi đã làm hoặc ai đang ở trong phòng này với tôi.

Làm thế nào tôi lại đặt mình vào tình cảnh này cơ chứ? Tôi nghĩ. Mark đứng lên và bước ra cửa. "Không, cô ta không có ở đây", Mark nói. Mẹ tôi không hài lòng: "Thế con bé đã ở đây suốt đêm nay đúng không?". Lúc ấy chúng tôi không biết, nhưng mẹ tôi đang đứng đó cùng với hai huấn luyện viên nữa. Một người đang chuẩn bị gọi nhân viên bảo vệ khách sạn. Mark nhìn tôi, vẻ mặt anh như muốn hỏi: chúng ta nên làm gì bây giờ đây? Tôi hy vọng anh biết cách xử trí thế nào, nhưng anh không biết. Nhanh chóng và lặng lẽ, chúng tôi quyết định rằng Mark sẽ bảo mẹ tôi là tôi đã đi xuống tiền sảnh khách sạn.

Và khi mẹ tôi đi xuống tìm tôi thì tôi sẽ chạy về phòng mình. Tạm thời tôi sẽ trốn tạm trong phòng tắm. "Ban nãy cô ta có ở đây nhưng đã đi rồi. Katie xuống dưới nhà rồi". "Tôi muốn tự vào xem", mẹ tôi đáp. Mark bảo mẹ tôi nên quay trở lại đây sau hai mươi phút nữa, sau khi anh ta đã dọn dẹp phòng, lúc đó mẹ tôi có thể kiểm tra căn phòng. Mẹ tôi nói rằng bà sẽ không đi đâu hết và sẽ đợi ngay đây.

Trong nhà tắm, tôi soi gương.

Tôi thấy bộ mặt tôi và bộ quần áo ngủ. Bộ quần áo mà tôi đã mặc hàng bao nhiêu lần khi ngủ trong giường của mình. Tôi tự hỏi mẹ tôi sẽ cảm thấy sao đây. Mark mở cửa nhà tắm bảo tôi đi ra. Tôi chưa bao giờ thấy ai sợ hãi như thế.

"Khách sạn này có bảo vệ", anh ta vừa nói vừa thở. "Chuyện này có thể vượt quá tầm kiểm soát của chúng ta. Em phải hứa với anh là em sẽ không nói gì về chuyện xảy ra tối nay nhé. Không được nói với ai, ngay cả với mẹ em. Bởi vì anh có thể sẽ gặp rất nhiều phiền toái, có khi còn phải ngồi tù không chừng".

Tôi thầm nghĩ mình đã biết chuyện này rồi. Tôi thực sự ghét những ai cứ nói đi nói lại những điều tôi đã biết. ấy là tự hạ thấp mình đến đáng ngạc nhiên. Tôi không hứa với Mark là sẽ giữ im lặng. Nhưng tôi không nghĩ rằng anh ta cần phải lo lắng. Tôi không muốn mang tội đẩy anh ta vào cảnh lao tù. Làm thế nào anh ta nghĩ tôi có thể làm như vậy? Sau tất cả những khoảng thời gian anh đã dành cho tôi, kể cả ngày sinh nhật tôi, khi không một ai khác làm được vậy cho tôi. Mặc những gì vừa mới xảy ra, tôi vẫn yêu anh.

Khi rốt cuộc Mark cũng ra mở cửa, chúng tôi thấy ngoài mẹ tôi và hai huấn luyện viên ra còn có một nhân viên bảo vệ và hai cảnh sát. Tất cả toàn đàn ông. Không ai nói lời nào khi tôi bước ra, tôi thậm chí còn không dám nhìn mặt mẹ tôi. Đột nhiên tôi cảm thấy mình hoàn toàn kiệt sức. Tôi chỉ muốn đi ngủ. Tôi bước dọc theo hành lang qua trước mặt mọi người. Một huấn luyện viên hỏi tôi đi đâu. Tôi dừng chân và ngoái đầu lại nhưng không nói gì cả.

Mark muốn nói chuyện với mẹ tôi. Anh gắng sức thuyết phục mẹ tôi là chẳng có gì xảy ra cả. Hoàn toàn không có chuyện gì. Chúng tôi chỉ nói chuyện như những người bạn tốt. Không có gì xấu xảy ra cả.

Tôi không nghĩ là mẹ tôi sẽ tin Mark. Bà bước theo hành lang, để Mark lại với những nhà chức trách.

Sau đó tôi biết được rằng lúc đầu bảo vệ khách sạn không chịu kiểm tra khi mẹ tôi xuống tường trình là tôi có thể đang bị nguy hiểm. Họ nói họ chỉ lên nếu ai đó biết chắc là tôi đang ở trong đó, và khi mẹ tôi nhờ hai huấn luyện viên xuống để xác nhận thì họ mới chịu lên.

Không ai nói lời nào khi bước vào thang máy. Mẹ tôi buồn quá đỗi, còn tôi thì chẳng biết nói gì. Thang máy ngừng lại và hai huấn luyện viên đi ra. Tôi cùng mẹ trở về phòng mình. Về đến phòng tôi leo lên giường. Tôi chỉ muốn ngủ, nhưng mẹ tôi chẳng hiểu gì hết. Tôi quá bối rối. Quá nhiều chuyện đã xảy ra trong một giờ vừa qua. Tôi cần ở một mình để nghĩ xem thực sự Mark là ai, tôi là ai, và làm thế nào mà chuyện này lại có thể xảy ra được.

Cảnh sát Dallas gõ cửa phòng mẹ tôi khoảng hai mươi phút sau đó. Bà mời họ vào rồi bảo với tôi cảnh sát cần làm một bản báo cáo về những chuyện đã xảy ra. Tôi tóm tắt câu chuyện của mình trong khoảng nhiều lắm là ba phút. Tôi nói tôi quen Mark qua Internet. Và tôi nói: "Anh ta đến đây. Tôi xuống phòng của anh ta. Mẹ tôi tìm thấy chúng tôi. Không có chuyện gì xảy ra cả".

Tôi không muốn nói, mà tôi cũng biết rằng mẹ tôi cũng chưa sẵn sàng để nghe sự thật.

Tôi biết điều đó bởi vì tôi hiểu bà hơn bất cứ ai.

Cảnh sát cứ hỏi đi hỏi lại: "Em có chắc là không có chuyện gì xảy ra chứ?".

Mẹ tôi nói bà sẽ rời khỏi phòng nếu tôi muốn. Nhưng tôi nói không cần. Mà tôi cũng ý định nói về chuyện đó tối nay. Rồi một nhân viên cảnh sát khác bước vào phòng. Anh ta hỏi tôi nghĩ Mark khoảng chừng bao nhiêu tuổi. Tôi nói ba mươi mốt. Rồi anh ta hỏi tuổi tôi. Tôi nói tôi mười bốn tuổi. "Này cô, anh ta đã bốn mươi mốt và anh ta nghĩ cô mười lăm tuổi". Tôi không thể nào tin được. Tôi chỉ không thể tin là Mark lại già đến thế. Mark đáng tuổi cha tôi. Và tôi chắc chắn là anh ta biết tuổi của tôi. Anh ta đã biết ngay từ đầu.

Vậy tại sao anh ta có thể nói dối như thế?

Những người cảnh sát hỏi tôi về nghề nghiệp của Mark. Tôi bảo họ là tôi nghĩ Mark đang sở hữu công ty tư vấn gì đó. Tôi thực sự không biết. Thật sự Mark chưa bao giờ nói với tôi về nghề nghiệp của anh ta. Cảnh sát bảo tôi Mark là một chuyên viên tư vấn tài chính và Mark có mô tả về quỹ đầu tư của mình.

Rồi họ hỏi tôi về nơi sinh sống của Mark. Tôi nói là ở Woodland Hills, bởi Mark đã nói với tôi như thế. Thực ra cảnh sát nói anh ta trú ngụ tại Calabasas, California.

Cuối cùng cảnh sát hỏi tôi về tên anh ta. Dường như đây là một câu hỏi ngớ ngẩn. Tôi đáp là Mark. Và họ nói. Không phải, tên thật của anh ta là Francis John Kufrovich.

Vào lúc đó tôi nhận ra rằng nếu như Mark đã không nói sự thật về về những điều căn bản nhất ấy thì tại sao tôi phải tin tất cả những điều anh ta nói chứ? Tôi nói với những người cảnh sát: "Không tôi không biết gì cả. Thật xin lỗi!".

Mẹ tôi ra tiễn những người cảnh sát, tôi thì vùi mình dưới chăn. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ mà tự hỏi mình sẽ làm gì đây. Tôi cũng tự hỏi điều gì là thực trong mối quan hệ qua Internet giữa tôi với người đàn ông đó. Tại sao tôi đã chẳng hề nghi ngờ những chuyện này sớm hơn? Tại sao tôi tin tưởng anh ta? Tại sao anh ta lại nói dối tôi và người đàn ông trong phòng khách sạn đó thực sự là ai?

Khoảng ba giờ sáng mẹ tôi vào giường với tôi. Bà chỉ nằm đó ôm tôi trong vòng tay. Tôi biết mẹ bị tổn thương rất nặng nề, và chỉ khi đó tôi mới hiểu mình đã gây ra cho bà nỗi đau đến thế nào. Bà hôn má tôi, ngửi mùi tóc tôi. Vào lúc đó tôi biết bà thực sự yêu tôi và tôi chỉ muốn sao cho mọi chuyện đều ổn trở lại.

Phần 14

Đến cuối cuộc thi trong ngày, tôi vào phòng giữ đồ lấy giỏ đồ của tôi ra bắt đầu gói ghém. Ashley bước vào. Bơi tốt lắm, bạn ấy vừa nói vừa tháo mũ bơi. Tôi nhận ra mình không còn nhìn Ashley bằng con mắt như xưa nữa. Ashley vẫn như xưa thôi nhưng chính tôi đã thay đổi.

Ashley bước bên tôi. Từ trên ghế dài tôi nhìn Ashley và nói đại khái sẽ gặp bạn trong bữa tối nay. Ashley trông có vẻ bối rối và tôi đâm lo rằng, cũng như nhiều người khác, bạn ấy thất vọng về tôi. Thật mỉa mai thay, lúc này tôi đang ngược nhìn lên Ashley. Xưa nay tôi vẫn nghĩ rằng trong hai chúng tôi thì tôi là người mạnh mẽ hơn. Tôi đã không nhận ra mình có thể yếu đuối đến nhường nào.

Đây chỉ mới là ngày thi đầu tiên, thế mà tôi đã có cảm giác mình không thể nào kham nổi. Tôi muốn hét lên ngay giữa phòng giữ đồ. Tôi muốn nói sự thật. Những chuyện đã xảy ra là hoàn toàn sai lầm. Che đậy cũng là sai lầm. Tôi muốn thú nhận những điều Mark đã làm. Nhưng đồng thời tôi lại cảm thấy mình buộc phải che đậy sự thật. Tôi rất bối rối. Sống cho qua mỗi

giờ là cả một nỗi nhọc nhằn. Tôi tự hỏi mình sẽ làm thế nào trong suốt phần đời còn lại đây?

Tôi tự hỏi rất nhiều lần và luôn đi đến một câu trả lời duy nhất. Nói ra sự thật sẽ làm mọi chuyện rõ ràng hơn và đáng sợ hơn. Điều này có thể làm cho Mark bị bắt và tôi sẽ phải đối mặt với những cuộc điều tra. Tôi hình dung ra tiến trình xét xử. Tôi phải làm nhân chứng còn Mark sẽ phải vào tù. Tôi chỉ muốn rời khỏi nơi này thôi. Tôi chỉ muốn mình thức dậy và nhận ra rằng mọi chuyện chẳng qua chỉ là một cơn ác mộng khủng khiếp.

Về đến khách sạn, mọi người tụ tập trong một căn phòng khách sạn cho cuộc họp toàn đội bơi. Tôi ngồi ở một góc giường. Mẹ tôi ngồi ở một chiếc ghế trống phía sau tôi. Hầu hết những bạn khác thì ngồi bệt dưới sàn. Một vài bậc phụ huynh đứng nơi hành lang sát cửa phòng tắm. Trời thật nóng nực và mọi người như đang bị giam giữ vậy.

Người đầu tiên cất giọng là một huấn luyện viên trẻ. Vừa mới tốt nghiệp trường đại học Connecticut, cô ta có mái tóc nâu đỏ xúng vớ làn da đẹp. Cặp mắt kính cứ trượt xuống mũi cô ta luôn, buộc cô ta phải nhìn bạn qua gọng kính như thể hạ cổ đến bạn vậy.

"Như mọi người đều đã biết, có một vụ việc liên quan đến Katie Tarbox vào đêm qua".

Khi cô ta nói điều này, căn phòng dường như trở nên nhỏ hơn. Chắc chắn điều này đã làm cho không khí trở nên nóng nực và ngột ngạt hơn.

"Chắc chắn chúng ta sẽ tham dự cuộc thi quốc gia, nhưng nếu người ta phát hiện những điều Katie đã làm thì sẽ ảnh hưởng đến tiếng tăm đội tuyển chúng ta trên toàn quốc, cô ta tiếp tục. Mọi người liếc nhìn tôi.

"Một số bạn trong các đội tuyển khác cũng đã biết chuyện một cô gái New Canaan phạm sai lầm vào tối qua. Cô ta bảo tất cả chúng tôi phải coi như chuyện này không thể giữ kín được, nhưng rõ ràng cô ta muốn chúng tôi vẫn cố giữ kín.

"Đây là những hành vi hoàn toàn không thể nào chấp nhận được, cô ta vừa nói vừa nhìn thẳng vào tôi. Nếu như phụ huynh Katie không có mặt ở đây thì Katie đã phải cuốn gói về ngay lập tức rồi. Cô ta ngừng một lát rồi lại nhìn chòng chọc vào tôi. Tôi nghĩ tốt hơn em nên xin lỗi tất cả mọi người ở đây. Tất cả chúng tôi đều phải mang tai tiếng về những gì em đã làm.

Im lặng. Tôi liếc nhìn mẹ tôi. Bà không nói một lời, thậm chí không nhúc nhích. Cơn thịnh nộ dâng tràn trong tôi. Tôi không muốn xin lỗi. Tôi muốn tát vào mặt họ. Cả cô huấn luyện viên lẫn mẹ tôi.

Tôi phải xin lỗi về điều gì đây? Có thể tôi đã gieo tai tiếng cho đội tuyển, nhưng dù gì đi nữa tôi cũng không thể hiểu họ muốn tôi nói điều gì. Không ai trong họ biết những gì tôi đã trải qua. Và xin lỗi sẽ chỉ khiến mọi người đổ lỗi cho tôi nhiều hơn nữa. Ai cũng nói rằng tất cả đều là lỗi của tôi và chỉ mình tôi mà thôi. Vậy còn người đàn ông đang trên đường trở về California thì sao? Tại sao không phải là lỗi của cả anh ta nữa?".

Tôi từ từ ngẩng đầu lên và chỉ nói: "Em xin lỗi".

Không ai nói một lời nào. Trong sự im lặng đó, tôi hắng giọng và gắng sức nói thêm vài lời. Em biết mình đã phạm lỗi lầm nghiêm trọng. Em xin lỗi vì chúng ta đã phải họp như thế này. Em xin lỗi nếu như chuyện này làm tổn hại đến đội tuyển hay làm cho các bạn khó thể tập trung tinh thần thi đấu.

Tôi ngừng lời. Vẫn không ai nói một tiếng nào. Rồi một trong những người mẹ bắt đầu khóc.

...Tôi cảm thấy tệ hại vì mình đã gây ra vụ đáng tiếc này, nhưng tôi không hiểu tại sao đối với mọi người nó lại nghiêm trọng đến thế trong khi chuyện này chỉ liên quan đến tôi. Họ đâu có ở trong phòng khách sạn với Mark. Họ đâu có bị Mark sờ soạng khắp người. Họ đâu bị cảnh sát thẩm vấn và đâu phải đương đầu với chuyện nếu tiết lộ sự thật thì sẽ đẩy người mình yêu vào tù.

Khi mọi chuyện xong xuôi, tôi và mẹ trở về phòng mẹ tôi. Bà nói Katie này, chúng ta gặp phải vấn đề nghiêm trọng rồi đây. Mẹ không biết sẽ phải làm gì cho con đây. Con đã nói dối mẹ nhiều tháng trời nay, chuyện của con bây giờ liên quan đến cả đội tuyển và cảnh sát nữa. Mẹ sợ rằng chúng ta phải tìm kiếm sự giúp đỡ bên ngoài thôi vì mẹ không thể làm gì giúp con được nữa.

Vậy ra tôi là kẻ nói dối bệnh hoạn sao? Vậy ra nói với mọi người hết thảy những gì về cuộc sống của tôi lại là dối trá hay sao? Vậy ra tôi không có một chút quyền riêng tư sao?

Sáng hôm sau mẹ tôi xuống từ rất sớm để giữ chỗ ăn sáng. Ngay sau đó tôi cũng xuống. Tôi ngồi xuống bàn ăn với một bát đậu to tướng. Đậu rất tươi ngon. Một thìa đường làm món đậu càng thêm tuyệt. Lần đầu tiên trong hai ngày qua tôi cảm thấy dễ chịu được một lát.

"Tại sao Katie, tại sao con lại làm điều đó?". "Con ước gì có thể trả lời được". "Thế con nghĩ thế nào nếu dựng David lại hẹn hò với Karen?". "Nhưng con không bao giờ nghĩ anh ta già đến thế". "Tại sao con vẫn lo lắng cho hắn ta? Đó là điều mẹ muốn biết". "Anh ta là người con có thể nói chuyện được, mẹ à. Tôi vừa nói vừa ăn đậu. Mẹ đã không ở bên con nhiều bởi mẹ cứ đi công tác luôn, sự thực là mẹ chỉ sống vì công việc mà thôi".

Câu chuyện giữa hai chúng tôi chẳng đi đến đâu. Mẹ tôi biết rõ là chỉ Ashley biết chuyện này. Hỏi đi hỏi lại như vậy ích gì? Ngoài ra tôi không thể nào thừa nhận rằng mối quan hệ của mình với Mark là sai. Mẹ tôi thì lại không muốn nhìn nhận sự thật là bà đã vắng mặt trong đời tôi suốt cả một thời gian dài.

Mỗi khi có một mình, tôi tự hỏi mình đã hình dung về con người mình như thế nào. Tôi từng luôn nghĩ mình là người thông minh, biết suy nghĩ và có đạo đức, đặc biệt là so với những đứa trẻ khác. Nhưng điều tệ hại nhất mà những đứa trẻ cùng tuổi với tôi đã làm là uống rượu. Còn mình, tôi đã có những cảm giác thật sự lảng mạn với một người lớn tuổi hơn mình nhiều. Tôi tự hỏi có khi nào mình sẽ được tha thứ không, hay liệu có khi nào tôi tha thứ được cho chính mình không.

Phần 15: Đứa con gái hư

Công việc đầu tiên mà cha mẹ tôi và tôi cố gắng thực hiện là thông hiểu về cuộc sống sau sự kiện ở Texas. Tôi thường xuyên phải đi tư vấn dù tôi không muốn. Ngoài ra chúng tôi phải cố

gắng hết mức để trở lại với cuộc sống bình thường. Tôi không vắng mặt buổi học nào. Cha mẹ tôi cũng đi làm, hy vọng cuộc sống thường ngày sẽ làm nguôi ngoai phần nào những cú sốc và những vết đau.

Ở nhà tôi cố sống bình thường. Cha mẹ không cấm tôi lên mạng Internet bởi tôi nghĩ chắc là họ cho tôi đang làm bài tập. Đôi lúc, khi không có ai bên cạnh, tôi lại lên mạng và mong chờ nhận được một lời nhắn của Mark. Chẳng có bức thư nào, và sau vài tuần tôi thôi không kiểm tra mail nữa.

Cả hai chị em trong nhà đều phán xét tôi vô cùng khắc nghiệt. Carrie cực kỳ giận dữ về việc tôi đã "bôi tro trát trấu" vào mặt gia đình này. Tôi đã trở thành tâm điểm của nỗi lo lắng trong gia đình. Carrie buồn bực vì cô nàng không còn được cha mẹ chú ý như xưa nữa. Thật không may, dù có hiểu điều đó cũng chẳng khiến lời lẽ của con bé bớt phần nanh nọc.

Vào đêm chuẩn bị cho hôm sau trở lại trường, tôi cứ trở mình trằn trọc mãi, không sao cảm thấy dễ chịu được. Ngay cả khi đã thiếp đi rồi, tôi ngủ cũng không ngon giấc. Tôi cứ thức dậy luôn, mà hễ đã dậy là thấy nỗi sợ hãi đang ở ngay đó, trong dạ dày rồi dâng cao đến ngực. Tôi vội vàng chạy vào phòng tắm để nôn mửa rồi quay về phòng ngủ.

Tôi nhìn đồng hồ đợi từng phút từng giờ trôi qua cho đến khi tôi có thể vào phòng mẹ bảo bà rằng tôi đã bị nôn suốt đêm thành thử chắc hôm nay không thể đi học được. Tôi chưa kịp chuẩn bị tinh thần nghe những lời mẹ tôi nói sau đó.

"Katie à, mẹ chẳng bao giờ nghĩ là sẽ hỏi con điều này, nhưng phải con đang có thai không?"

Tôi cảm thấy rất nhục nhã và bị xúc phạm. Tôi không thể tin được mẹ sẽ hỏi mình câu đó. Tôi nổi giận bùng bùng. Bởi không thể nào mà tôi lại có thai được. Tôi bảo mẹ tôi như vậy và tôi nghĩ bà đã thật sự tin tôi.

Tôi không đến trường ngày hôm đó cho dù cha mẹ tôi đã đi gặp luật sư cố vấn. Họ lo lắng về sự an toàn của tôi, cứ sợ Mark sẽ đến đón tôi đi và làm tổn thương tôi. Nỗi sợ hãi của họ khiến tôi bắt đầu nghĩ có lẽ Mark là con người nguy hiểm thật. Một phần nhỏ trong tôi đã xem Mark như một mối đe dọa. Không nói với ai, tôi bắt đầu sắp xếp lại đồ đạc trong phòng mình để chắc rằng không ai có thể nhìn thấy giường tôi qua cửa sổ.

Việc đi học trở lại làm tôi có thể thư giãn lại nhưng chỉ được một thoáng chốc. Tôi phải sắp lịch để buổi chiều đi đến Sở Cảnh sát New Canaan để trả lời những câu hỏi mà văn phòng cảnh sát ở Texas gửi đến. Họ đã quyết định điều tra vụ việc và cảnh sát New Canaan được yêu cầu giúp đỡ. Họ cũng yêu cầu tôi cung cấp những bức ảnh của Mark mà tôi đang giữ và những bức thư điện tử trao đổi giữa hai chúng tôi.

Khi làm việc với cảnh sát, thật khó mà nói được tôi có đang gặp rắc rối hay không. Chẳng ai nói đằng thẳng ra là tôi đã phạm tội, nhưng tôi bị đối xử rất lạnh lùng và chưa hề có ai bảo rằng tôi vô tội cả.

Ngoài bảo vệ chính mình, tôi cũng cẩn thận bảo vệ cả Mark. Tôi không nói dối, nhưng khi người ta buộc tôi phải nhận rằng Mark là một kẻ lạm dụng tình dục thì tôi chống lại. Tôi nhắc nhở họ rằng hầu hết những cuộc nói chuyện giữa hai chúng tôi đều chẳng liên quan gì đến tình dục cả. Và tôi bảo họ rằng Mark không làm tổn thương tôi về thân thể trong khách sạn.

Mặc dù tôi vẫn cho rằng khả năng Mark bị tổng giam là rất ít nhưng tôi không muốn điều đó xảy ra một chút nào. Tôi cũng có phần trách nhiệm trong những gì đã xảy ra ở Texas. Tôi là người đã trưởng thành nên tôi cũng chịu trách nhiệm về chuyện này như anh ta vậy. Trong việc hợp tác với cảnh sát, tôi đã đóng vai trò là đứa trẻ ngoan - tôi phải đóng vai này để vớt vát lại phần nào trong mắt cha mẹ. Nhưng tôi không muốn bán đứng Mark.

Có chăng là, tôi tin mình đang càng bị biến thành nạn nhân theo cái cách người ta phản ứng trước những gì đã xảy ra. Theo cách nhìn của tôi thì ngoại trừ ít phút ngắn ngủi đó trong phòng khách sạn, Mark đã luôn rất tốt với tôi, khen tôi thông minh hoặc tôi là người tốt. Nhưng cảnh sát, cha mẹ tôi và bạn bè tôi, tất cả đã thay đổi cách nghĩ về tôi. Họ nghi ngờ về nhân cách của tôi và buộc chính tôi cũng phải nghi ngờ nó. Tôi không còn là Katie Tarbox, một cô gái ngoan mà là Katie Tarbox, đứa con gái hư hoặc đứa con gái ngu ngốc hoặc cả hai.

Dường như ai cũng có một phản ứng mang tính bản năng đối với những điều tôi làm và có một cái nhãn để gán cho tôi. "Tôi sẽ không để cho con tôi lớn lên trở thành gánh nặng của xã hội", mẹ tôi nói. Mặc dù dượng David không bao giờ nói thẳng ra, nhưng tôi cảm thấy ông ta cho rằng tôi bị bệnh thần kinh ngay khi ông ta biết được về Mark. Còn cực đoan hơn mẹ tôi, dượng David bắt tôi đến gặp một nhà tâm lý học và đã thu xếp vài cuộc hẹn.

Nhà tâm lý học Số một là một phụ nữ mặc áo cộc tay và váy màu xanh lính thủy đậm, áo sơ mi màu nhạt. Cô ta người mảnh dẻ, tóc nâu cắt ngắn và nụ cười rộng mở tạo cảm giác cô ta là người dễ chịu. Cô ta đã biết rõ những việc tôi làm nhưng vẫn đối xử với tôi rất tốt.

Chúng tôi nói chuyện về đủ đề tài, từ quan hệ giữa cha mẹ tôi, cách tôi cảm nhận về đàn ông, cảm nghĩ của tôi về vấn đề hôn nhân, về Mark và về cuộc điều tra. Cô ta hỏi tôi về Frank. Tôi không muốn gọi anh bằng cái tên đó. Người tôi yêu tên là Mark. Đó là cái tên duy nhất mà tôi có thể nói.

Tôi bảo cô ta là tôi không muốn gặp lại Mark nữa, nếu chuyện này ra tòa thì buộc tôi phải làm như vậy. Tôi không muốn bị người ta tra hỏi nữa. Đó là lý do tại sao tôi miễn cưỡng phải tìm người tư vấn. Tôi trả lời cha mẹ tôi và bạn bè tôi thế là quá đủ rồi.

Nhà tâm lý học Số hai gặp chúng tôi ở phòng chờ. Lần này tôi không đi một mình. Cô ta mời mẹ tôi và dượng David cùng vào phòng và chúng tôi ngồi ở hai đầu một chiếc sofa lớn.

"Điều gì làm chúng tôi ngồi quá xa nhau như thế?", cô ta hỏi. Dường như đây là câu hỏi ngu ngốc đối với tôi, nhưng nó khiến mẹ tôi mở miệng. Mẹ tôi lập tức nói về tất cả những sai lầm tôi từng phạm trong suốt cuộc đời tôi. Tôi bắt đầu khóc. "Con không phải là người xấu", tôi hét lên để mẹ tôi ngừng lại. Dượng David cứu tôi: "E là em nói con hơi quá nặng lời rồi".

Tôi cảm thấy dường như mình quay ngược lại Texas. Tôi nài nỉ mẹ đừng nói nữa. Mẹ tôi bảo bà không thể dừng bởi tôi đã gây quá nhiều đau khổ cho cái gia đình này. Điều tệ hại nhất là bác sĩ tư vấn không nói một lời nào. Cô ta chỉ ngồi đó nghe chúng tôi cãi nhau.

Thế là cuộc điều trị bắt đầu. Tuần nào tôi cũng đến văn phòng, đầu tôi chất đầy hình ảnh những nhân vật bệnh hoạn tinh thần đã thấy trong phim ảnh. Tôi mà giống như họ sao?

Phần 16 Nạn nhân

Mùa hè đến làm cho tôi được rời xa trường nhưng không được rời xa New Canaan. Trước đây dường như không ai chú ý đến tôi nhưng bây giờ thì dường như ai cũng bàn tán về tôi, nhìn tôi một cách kỳ lạ hoặc âm thầm phán xử tôi.

Dĩ nhiên tôi sẽ chẳng bao giờ biết được trong chuyện đó bao nhiêu phần là sự thực còn bao nhiêu phần là do tôi xấu hổ mà tưởng tượng ra. Song những gì tôi nghe được cũng đã quá đủ để biết chắc rằng tôi được nhiều người ở New Canaan biết đến cứ như Một Cô Gái Bị Giở Trò Sàm Sỡ hay là một Lolita (Nhân vật chính trong tác phẩm nổi tiếng cùng tên của V.Nabokov - LĐCT) ở New Canaan này.

Cha mẹ tôi cũng nhận ra tôi đã phải đau khổ như thế nào. Điều này không có nghĩa là chúng tôi đã thực sự nói chuyện với nhau về điều đó. Những buổi điều trị liệu pháp - mà cha mẹ tôi nói đi nói lại với tôi là một thứ có phần hơi to tát - được cho là để đáp ứng nhu cầu cần cần được trò chuyện của tôi. Ngoài văn phòng của nhà tâm lý học trị liệu ra, tôi phải cố làm tốt mọi chuyện, tiếp tục cuộc sống của mình.

Tôi không thể nào đồng ý với dựng. Chẳng phải Mark, gia đình tôi, Karen và cả thành phố New Canaan đã dạy cho tôi những bài học khắc nghiệt suốt một thời gian dài cho đến tận bây giờ sao?

Tuy vậy, tôi vẫn phải tiếp tục tham gia tiến trình điều tra. Chúng tôi không còn chọn lựa nào khác. Và vụ việc này sắp chuyển sang một hướng nghiêm trọng.

Bởi vì Mark đã sử dụng Internet để tìm kiếm tôi và tôi đã vượt qua biên giới bang để gặp anh ta, nên vụ việc giờ đây phải tuân theo luật liên bang. FBI đang tiến hành điều tra, và tôi phải đến văn phòng của họ ở New Haven để thực hiện thêm một cuộc phỏng vấn và một bài trắc nghiệm nói dối do luật sư của Mark yêu cầu để đổi lại việc họ đồng ý cũng làm như vậy với Mark.

Một trung sĩ cảnh sát New Canaan từng điều tra vụ việc này định sẽ đưa chúng tôi đến văn phòng cảnh sát FBI ở New Haven nơi cuộc trắc nghiệm được tiến hành. Tôi rất sợ - tôi không

muốn phải chui đầu vào những cái máy chúng sẽ kiểm tra xem tôi có nói thật hay không. Dù tôi biết mình đã nói sự thật nhưng đôi khi tôi lại nghi ngờ bản thân mình. Tôi hy vọng cái máy sẽ bảo tôi là tôi nói thật hay không, cho dù tôi biết rõ là tôi nói thật.

Trong cuộc nói chuyện của chúng tôi, dường như nhân viên Barndollar sẫm soi đến từng chi tiết nhỏ nhất. Đầu tiên chúng tôi phải xác định người đàn ông mà họ biết là Francis John Kufrovich thì tôi gọi là gì. Tôi bảo ông ta tôi gọi anh là Mark bởi đó là người mà tôi gặp trên Internet và trở thành bạn thân của tôi. Frank là một người khác, một người xa lạ mà ai cũng nhất quyết tống vào tù. Tôi không biết người này, vì thế tôi tiếp tục chỉ nói về Mark thôi.

Họ lấy ra nhiều bản photo bản khai có tuyên thệ mà Mark đã ký rồi đặt lên bàn. Tôi bắt đầu bật cười khi thấy chữ affidavit (bản khai có tuyên thệ) viết sai chính tả ở giữa trang giấy, bằng mực đen và đậm. Tôi nhắm đọc trong khi một trong hai nhân viên đọc to lên. Mark thừa nhận đã gặp tôi trên mạng. Anh ta không nhắc đến chuyện đã hỏi tôi có còn là trinh nữ không trong một cuộc trò chuyện giữa chúng tôi. Và anh ta khai dối rằng sở dĩ chúng tôi giữ kín mối quan hệ là để bảo vệ mẹ tôi vì hồi mười lăm tuổi bà đã có những trải nghiệm tình dục rất tồi tệ với một người lớn tuổi hơn mình.

Nhiều điều Mark khai làm tôi bắt đầu mất dần thiện cảm với anh ta và bắt đầu nhận ra tại sao mọi người khác đều muốn nhốt anh ta lại. Mark khai là tôi nặng nề đòi gặp anh ta, một điều trái ngược hoàn toàn với sự thật. Anh ta bảo tôi đã đề nghị hoàn cảnh để chúng mình có thể gặp nhau khác hẳn. Và chỉ sau khi anh ta nhắc đến chuyện đi Dallas để kinh doanh thì tôi mới báo cho anh ta biết mình có dự thi bơi ở đó.

Nói ngắn gọn, tôi mới là người theo đuổi anh ta. ở Dallas, "Katie mặc áo choàng xuất hiện trước cửa phòng tôi làm tôi rất bối rối, anh ta viết như vậy. Trong suốt lời khai của mình anh ta luôn tuyên bố chính anh ta đã bảo tôi nên nói rõ với cha mẹ về mối quan hệ này.

Khi chúng tôi xem xét xong bản khai của Mark, các nhân viên hỏi tôi tại sao tôi lại tin anh ta. Họ thắc mắc tại sao tôi không nhận ra anh ta là một mối đe dọa. Tôi bảo họ là tôi chỉ nghĩ mình đã quen một người trẻ tuổi hơn nhiều, một người đàn ông hoàng. Cha mẹ tôi ít khi có mặt ở nhà nên tôi chỉ tìm ở Mark một người mình có thể nói chuyện. Tôi không thấy chuyện đó có gì sai.

Rồi chúng tôi xem qua những bức mail. Họ đọc cho tôi nghe và yêu cầu tôi giải thích hoặc bảo họ chúng mang lại cho tôi cảm giác gì. Chẳng cần phải là một nhà khoa học tên lửa mới có thể hình dung được. Những bức mail của Mark thường viết những câu như thế này: "Katie, anh nghĩ em là người tuyệt vời nhất trên thế gian này. Thậm chí dù tôi cố không tỏ cho họ thấy rằng ngay cả giờ đây tôi vẫn có tình cảm với Mark thì họ cũng đoán ra thôi.

Khi chúng tôi đã hoàn thành tất cả các câu hỏi, các nhân viên nói tôi có thể nghỉ xả hơi trước khi làm trắc nghiệm nói dối.

"Tôi sẽ hỏi em hàng loạt câu hỏi theo những trật tự khác nhau, lặp lại nhiều lần. Những câu hỏi này em chỉ cần trả lời có hoặc không. Một số câu là những câu hỏi bình thường liên quan đến em. Phần còn lại thì liên quan đến vụ việc này. Người ta sẽ giám sát áp lực máu, nhịp tim và nhịp thở của em trong khi em trả lời".

Tôi chỉ đứng đó, cứng đờ. Anh ta bảo tôi ngồi xuống để chúng tôi có thể bắt đầu.

Tôi ngồi xuống ghế và nhân viên bắt đầu làm việc. Anh ta lấy một cái cảm biến kẹp vào đầu

ngón tay trở bàn tay phải của tôi. Một sợi dây nhỏ quấn quanh lồng ngực tôi để đo nhịp thở, và một cái đo áp lực máu quấn quanh cánh tay tôi. Thật khó tin rằng những chiếc máy này sẽ đo lường và tính toán xem tôi có nói thật hay không.

Cuối cùng khi được tự do ra về, tôi vào một buồng điện thoại gọi cho mẹ tôi đang đi công tác ở Minneapolis. Tin tốt lành cho mẹ đây. Họ bảo là con không nói dối. Tôi rất vui khi điều này được thừa nhận. Tôi không thể chờ đến khi nghe kết quả bài trắc nghiệm của Mark. Tôi tin chắc là họ sẽ không cho ra kết quả tương tự đâu.

Khi gọi điện thoại, tôi nghe lỏm thấy dựng David đang hỏi các nhân viên FBI hàng ngàn câu hỏi về trường hợp của tôi, tiến hành trắc nghiệm thế nào, thậm chí họ điều tra tội ác ra sao. Ngay cả khi tôi đã gác máy, dựng David vẫn tiếp tục nói, và nhìn vẻ mặt của họ tôi có thể nói rằng các nhân viên này đang rất bức.

"Khi nào Mark sẽ bị buộc tội?", dựng David hỏi. Khi nào vụ này được xét xử? Cơ hội để chúng tôi buộc tội hẳn là nhiều hay ít?".

Tôi thấy dường như dựng David rất thích thú điều đó, và khi chúng tôi ra về, một trong các nhân viên bảo dựng rằng dựng đã xem quá nhiều những pha trình diễn của cảnh sát trên tivi rồi. Tôi cười thầm và tự nhủ chắc hẳn là vậy rồi

Phần 17 Tội phạm

Bị cáo - người đàn ông mang đôi giày trắng góm guốc ra mở cửa cho tôi, kẻ đã mò mẫm tôi trên ghế sofa rồi bị cảnh sát Dallas tóm cổ - là Frank. Tôi vẫn còn nhớ Mark rất rõ: một người đàn ông dịu dàng, chu đáo, thông minh, vui tính, và tôi vẫn còn nhớ anh ta.

Còn cái gã Frank này đã quyết tâm làm cho tôi khổ sở, quyết tâm để nhằng nhẵng hàng tháng trời, thậm chí hàng năm trời xung đột mà vẫn không chịu thừa nhận hay chịu trách nhiệm về những gì hắn đã làm. Trong tuần trước lễ Tạ ơn năm 1997 hắn đã cho thám tử tư đến điều tra thầy cô, hàng xóm và cha ruột tôi. Họ chất vấn Karen về tôi trong những ngày anh trai bạn ấy đang lâm vào cảnh thập tử nhất sinh. Mẹ tôi có bỏ bê tôi không? Tôi có bị đánh đập không? Tôi không lo về chuyện liệu họ có thể tìm được chuyện gì tai tiếng về bản thân tôi và gia đình tôi. Tôi không phải là một Lolita.

... Sau đó chánh án Garrity- Rokous nói tóm tắt về việc những lời khai nào sẽ được đưa ra làm bằng chứng trong trường hợp vụ này được xét xử. Ông nhắc tới những hoá đơn email và điện thoại qua đó có thể chứng minh Frank đã liên lạc với tôi. Ông nói tôi sẽ phải đưa ra bằng chứng về việc Frank đã cưỡng bức tôi ở khách sạn, và nhiều người khác nữa - trong đó có cả các nhân viên cảnh sát ở Texas - sẽ phải làm chứng về tình trạng của tôi sau khi tôi từ phòng của Frank đi ra.

Rồi Frank đứng lên, đến bàn nhân chứng và tuyên thệ chỉ nói sự thật. Tòa đọc lời buộc tội và hỏi hân: "Anh có nhận là có tội không?". "Có tội". Với hai từ ngắn ngủi đó, hai năm đằng đẳng điều tra và gánh chịu hậu quả đã chấm dứt. Tòa tuyên bố sẽ tuyên án trong tám ngày nữa. Thay vì căm giận Frank, tôi vẫn luôn nhớ mình đã từng có phần chủ động trong mối quan hệ này. Chính tôi đã khuyến dụ anh ta trò chuyện với tôi, chính tôi đã muốn gặp anh ta ở Texas. Thế nhưng anh ta sắp phải ngồi tù còn tôi hoàn toàn chẳng bị trừng phạt gì trước tòa. Có gì đó không ổn ở đây.

Tôi biết rằng anh ta lớn tuổi hơn tôi - ai cũng nói rằng đó là nguyên nhân tại sao anh ta bị trừng phạt - nhưng tôi vẫn thấy mình có lỗi trong chuyện này. Lúc đó tôi cứ nghĩ mình đã rất trưởng thành so với những người cùng tuổi - có lẽ đứa con gái mười ba tuổi nào cũng nghĩ vậy, nhưng tôi thì tôi thật sự tin như vậy. Sự thật là lẽ ra tôi phải hiểu biết hơn.

Tôi cần phải thú tội. Tôi cần phải nói rằng tôi là người có tội, có lẽ cũng có tội như người đàn ông sắp phải vào tù vì có quan hệ với tôi. Tôi là một học sinh giỏi, một tay bơi cấp quốc gia và là một nhạc công thành đạt. Tôi có nhiều bạn và gia đình rất yêu thương tôi. Khi dan díu với người đàn ông tên Mark trên Internet, tôi đã phản bội tất cả.

Phần kết

Như lời nhân viên Barndollar nói, tôi đã hành xử rất tốt nơi phòng xử án. Nhưng nỗi đau vẫn còn âm ỉ trong tôi nói rằng tôi làm vậy vẫn chưa đủ. Tôi vẫn cảm thấy trống rỗng và bối rối, như một phần con người tôi vẫn là nạn nhân của hân ta. Tôi cần phải làm một điều gì đó thật công khai, một điều gì đó có thể hủy diệt đi mọi điều bí mật và có lẽ, trong quá trình này, cất bỏ đi nỗi hổ thẹn của tôi. Cái nỗi hổ thẹn chỉ tan biến đi khi sự thật được phơi bày và tất cả những người quan trọng với tôi đều chấp nhận chúng. Chuyện này đã xảy ra với mọi người trong phòng xử án và trong gia đình tôi. Chỉ còn lại tập thể bạn bè trường St. Paul.

Dĩ nhiên Internet không phải là nhân tố duy nhất trong những chuyện đã xảy đến cho tôi. Tôi cũng bị tác động bởi sự thiếu cảnh giác của mình, bởi sự cô độc của tôi đối với gia đình, và bởi những xung lực tình dục mà tất cả các cô gái trẻ phải trải qua.

Tôi không thể đưa ra phương thuốc cho một xã hội dường như xem các cô gái chỉ như những món đồ trưng ra cho cái thứ lợi dụng tình dục từng xâm hại đời tôi. Tôi chỉ có thể nói với bạn những điều có thể giúp ích cho bạn bè của bạn, chị em bạn, cháu của bạn, láng giềng

hay con cái bạn mà thôi.

Hãy hiểu cái thế giới của các em gái. Thế giới đó người lớn hơn bạn tưởng nhiều, và những áp lực mà các em phải đối mặt hàng ngày thì ngay phụ nữ trưởng thành cũng khó lòng kham được.

Hãy lắng nghe các em gái. Cô bé nào bảo cũng rằng mọi chuyện ổn thôi. Nhưng chỉ cần bỏ ra chút ít thời gian, bạn sẽ nghe ra được phần còn lại của câu chuyện. Và nếu các em gái không muốn nói chuyện với bạn, hãy cho cô bé cơ hội nói chuyện với một người lớn khác. Trong thời gian sau vụ Frank, tôi đã được sự giúp đỡ từ thầy cô và những người tư vấn, đối diện với họ dễ hơn nhiều so với đối diện cha mẹ của chính tôi.

Hãy cho cô bé biết rằng cô không đơn độc. Sở dĩ hồi mười ba tuổi tôi thấy hổ thẹn là vì tôi nghĩ chỉ một mình tôi biết những cảm xúc của mình thôi.

Hãy giúp cô bé nhìn ra giá trị của bản thân. Có quá nhiều cô bé sẵn sàng tin rằng giá trị của mình là do người khác định đoạt. Mạng Internet đã tạo ra một con đường mới cho những kẻ lợi dụng tình dục khai thác sự thiếu tự tin đó. Cô gái nào có mục tiêu của đời mình, có mối quan hệ đích thực với gia đình, bạn bè và cảm nhận rằng có biết bao cơ hội đang chờ đón mình thì dường như sẽ không rơi vào mối nguy này. Bây giờ tôi cảm thấy như vậy. Tôi ước giá như mình đã cảm thấy như vậy sớm hơn. Ngay từ hồi đó.

Một vài gợi ý nhằm bảo vệ con bạn khi chúng lên mạng

- * Không bao giờ cho phép trẻ con vào Internet mà không giám sát. Đặt máy vi tính ở những nơi của chung mọi người trong nhà bạn, chứ không đặt trong phòng ngủ của trẻ. Hãy thường xuyên giám sát những gì chúng đang làm mà không báo trước.

- * Học cách khoá máy do nhà cung cấp Internet và nhà sản xuất phần mềm cung cấp. Sử dụng khóa để ngăn không cho con bạn vào chat room dành cho người lớn hay những trang web tình dục không lành mạnh.

- * Dặn con bạn đừng cho ai biết những thông tin cá nhân như số điện thoại, địa chỉ, họ tên, trường học hoặc những nơi chúng tham gia sinh hoạt.

- * Nhắc nhở con bạn rằng tất cả những gì người khác nói với chúng trên mạng đều có thể không có thật. Một bé gái 12 tuổi có thể là một ông già 50 tuổi.

- * Không cho phép con bạn gửi hình cho người khác.

- * Bảo con bạn không nên hẹn gặp mặt những người chúng quen trên mạng.

- * Hãy giám sát thời điểm con bạn lên mạng và thời gian chúng chat.

- * Hãy giám sát hoá đơn tiền điện thoại.

- * Khuyến con bạn không nên trả lời các mail có tính khêu gợi, khiêu dâm hay quấy rối. Khuyến khích con bạn kể cho bạn nghe bất cứ mail nào làm chúng cảm thấy bất an lo lắng. Sau đó hãy chuyển tiếp mail đó đến bộ phận quản lý Internet của bạn.

- * Cùng sử dụng máy vi tính với con bạn và xây dựng cho chúng lòng tự trọng. Bảo chúng chỉ cho bạn cách sử dụng vi tính và cho bạn biết chúng vào trang web nào và chat với ai. Nếu nghi ngờ, hãy kiểm tra những mail mà con bạn đã nhận.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>